

Časopis

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in s čutom za umetnost

Dolga, dolga je cesta od
Črešnjeva do Bistrice

»Ostajamo šola s poslušom!«

Grazie, Italia!

Stopi z menoj, pila bova čaj
(v Londonu)

Mag. Marko Žigart: To so
pomembni trenutki za naravo-
slovno področje na naši šoli

Intervju s Hano Bečirović Novak

Ona gre po svoje ... po Južni
Ameriki – potopis Stele Kušar

Kazalo

Dragi čvekci in čvekice!	3	Ekskluzivno iz Južne Amerike –	
(O)cenim te, (o)cenim se!	4	potopis Stele Kušar	39
Ekipa se predstavi	5	»Fašenk« obiskal SŠSB	42
Dolga, dolga je cesta		Mednarodna izmenjava	
od Črešnjeveca do Bistrice	6	z gimnazijci iz Zagreba	43
»Ostajamo šola s posluhom« –		Amadeja Štukl	44
intervju z ravnateljem		Kdo ima najlepšo učilnico?	45
magistrom Marjanom Kampušem	7	Privlačnost knjige	46
Mednarodna izmenjava		Zmotna, a uporabna umetna	
v Latviji	8	inteligenca	48
Stopi z menoj, pila bova čaj		Iskrice	50
(v Londonu)	9		
Med tulipani in mlini	11	Iz osebne zbirke	
Bili smo na Poljskem!	13	profesorja zgodovine	51
Grazie, Italia!	14	Zadnjica	52
Dijaki SŠSB odkrivali lepote			
Beograda in Novega Sada	16		
Diamantni Neža in Katarina	18		
»Nabiralka zgodb« Vita Bratkovič	19		
je fotovizionarka 2023	21		
Naše race ponovno na vrhu	22		
Ljubezen je v zraku ... in v pismih	25		
Umetnije 2023	28		
Vinko Möderndorfer pri nas	29		
Zaključek bralne značke	30		
Božično-novoletni	32		
koncert SŠSB 2023	34		
Nesebičnost obstaja			
Iz veselja v ZDA			
Mag. Marko Žigart: To so			
pomembni trenutki za			
naravoslovno področje na naši šoli	35		
»Življenje v tujini je neprecenljiva			
izkušnja in samo po sebi izobrazba«	37		

Dragi čuekci in čuekice!

V drugi polovici srednje šole, ko se že sprijaznimo, da se decembra nikoli ne bomo počutili praznično zaradi nezdrave količine ocenjevanj, nas zadene misel o prihodnosti, ki smo jo prej veselo pometali pod preprogo. Začeti se moramo spraševati o svojih željah, hkrati upoštevati svoje sposobnosti in neizogibno sprejeti dejstvo, da nismo več otroci. Številka na mlaju nam morda daje volilno pravico in še kakšne druge ugodnosti odraslega, pa vendar se ne počutimo pripravljene. Misel, da bi bili v nizkem štartu, ki bi nas izstrelil na pravo življenjsko pot pri devetnajstih, se zdi bolj nemogoča kot dobra ocena pri matematiki. Težko je sprejeti dejstvo, da smo mi tisti, ki odločamo o oblikovanju svojega življenja. Sicer imamo le toliko vpliva, kam nas bo zanesla pot, a si jo vseeno izberemo sami.

Najpomembnejše zastavljeno vprašanje za dijake je, kam bomo šli študirat. Odločitev bi

morala biti preprosta, saj bi med šolanjem že morali dojeti, kaj se nam je vsaj malo manj mučno učiti. Recimo, da smo uspeli priti do tega spoznanja, ampak se nam zdaj porajajo podvprašanja, ki nosijo znatno večjo težo kot tista pri spraševanju. »Ali bom s svojo izbiro študija še vedno zadovoljna čez eno leto? Kakšne bodo možnosti zaposlitve, ko bom enkrat doštudirala? Ali bom po študiju koristila družbi? ... so vsa vprašanja bodočih intelektualcev, ki naj bi bili pripravljene na naslednji korak v življenju. Najbolj od vsega pa se sprašujemo, kako smo prebrodili že čez polovico srednje šole ...

Za pobeg iz tega brezkončnega toka tematičnih misli pa je rešitev le ena: vzeti v roke dobro revijo, ki izide (na našo srečo!) le enkrat letno in prelistati še eno leto na ŠŠSB!

Jerneja Vavdi,
glavna urednica

(☺)cenim te, (☹)cenim se!

Razgibani duh sodobnega časa od nas pogosto zahteva, da kaj ocenimo. Mar ni tako? Dotaknite se zaslona in ocenite potek nakupa ... Koliko zvezdic si zasluži prodajalec? Pet od desetih ali morda skoraj vse? Je z izdelkom vse v redu? Kaj pa dostava? Morda cena? Da so zahtevane naše izkušnje in vpletenost v nakup, zagotovo ni treba poudarjati, kajne? No, tudi pri ustvarjanju te revije je podobno. Z branjem jasno pokažete, koliko vam Čveka pomeni. Hvala, da ostajate naši zvesti oboževalci.

Spoštovana bralka in bralec, Čveka je revija dijakov Srednje šole Slovenska Bistrica za ljudi z dobrim miselnim pretokom in s čutom za umetnost. To lahko preberete na vsaki naslovnici vedno novih in svežih izdaj publikacije. Pogosto se zgodi, da bralce pritegnejo fotografije in tudi zanimivi prispevki (v Čveki jih namreč kar mrgoli!), redko pa se ozremo v impresum, ki navadno za kazalom skriva in odkriva imena in priimke ljudi, ki imajo ključno vlogo pri nastanku aktualnega izvoda revije. V kolofonu boste tako odkrili, da letošnji širši kreativni tim sestavljamo

Jerneja, Špela, Taja, Mirzeta, Katarina, Ema, Eneja, Gregor, Aleksander, Andreja in Renato. Staknili smo glave, sestankovali, se posvetili pisanju prispevkov, raziskovanju, intervjuvanju, iskali »iskrice«. Ne pozabimo tudi na urejanje in jezikovni pregled besedil, ustvarjanje zunanje celostne podobe naše in vaše Čveke, ki smo jo poslali v »tiskarske mašine«, da jo lahko vzamete v roke in v njej uživate.

Res je, precej dela je skritega tudi v tem početju, a izplača se. Seveda pa se vam ni treba ukvarjati z ocenjevalnimi vprašalniki, da bi nam povedali, kaj mislite o našem delu. Tudi z dostavo, ceno ali prodajalci ne ... Vaša zvestoba je naša nagrada. Če pa bi rad postal del naše bralne ekipe, te bomo z veseljem sprejeli medse, dragi bodoči čvekec ali čvekica. Te zanima, zakaj bralne? Ker besede dandanes še posebej štejejo. Tako latinski pregovor pametno ugotavlja: »Kdor piše, dvakrat bere!« ... Kitajski pa, da reko merimo s palico, ljudi z besedo!

Mag. Gregor Artnik,
mentor

Ekipa se predstavi

Eneja Šoster

Tufko

Ema Samastur

Sherlock

Katarina Pučnik

Watson

Mirzeta Muheljić

Buba

Špela Črešnar

Elizabeta

Taja Leskovar

Domišljija

Dolga, dolga je cesta od Črešnjevca do Bistrice

Vita Bratkovič

»Svojo prihodnost gradite s spreminjanjem sveta. Pri tem bodite vztrajni in pogumni, predvsem pa nikoli ne nehajte sanjati in hrepneti.«

V petek, 15. septembra 2023, je bistriško srednjo šolo prevevala prav posebej slovesna energija. V špalirju napolnjeni hodniki, ljubeči pozdravi, orošene oči, kleni stiski rok in veliko modrosti, izrečenih v skorajda intimnem vzdušju. Svečanost ob upokojitvi ravnateljice mag. Ive Pučnik Ozimič in njene dolgoletne pomočnice ter svetovalne delavke Mojce Vrečko je marsikomu obudila res drage spomine, številnim tudi kakšno solzo, predvsem pa nas je vse obogatila za spoznanje, kako pomembne so prijateljske in srčne vezi.

Ravnateljčino slovo so ravnatelj mag. Marjan Kampuš, zdajšnji in bivši dijaki ter zaposleni na Srednji šoli Slovenska Bistrica sprejeli na presenetljivo rahločuten način, saj je življenje v trenutke, leta in desetletja, ki jih je mag. Iva Pučnik Ozimič posvetila in živela za SŠSB, precej težko zajeti v vsej popolnosti. Pa vendar smo vsaj delček skupnih spominov želeli obuditi najprej z razkritjem navdihujočih besed ravnateljice, ki bodo odslej krasile osrednji hodnik in

navduševale vse obiskovalce pred vstopom v ravnateljstvo šole, nato pa še s slovesno in upanje vzbujajočo posaditvijo lipe pred šolskim poslopjem ob ganljivi recitaciji Kuntnerjeve pesmi Sadim drevo.

Nadaljnja prireditve, ki sta jo skrbno domislila profesorja Lidija Ličen in Robert Obrul v sodelovanju s profesoricama Ano Sandrin in Evo Kundih, kolektivom SŠSB ter seveda dijaki, je narekovala še posebej čustveno občutje v športni dvorani. Dijaki in profesorji so namreč prepevali, igrali, recitali, filmsko ustvarjali ter se vsak na svoj način poklonili obema sodelavkama in njunemu nepozabnemu pečatu v zgodbi, ki jo zdaj že leta piše dodobra uveljavljena Srednja šola Slovenska Bistrica.

Vse, kar se je ta dan zgodilo, se je zgodilo čutno in z namenom: izkazati hvaležnost za vso predanost, ne nazadnje pa tudi ustvariti nove skupne spomine, za katere verjamemo, da bodo tlakovali uspešno in še nadalje tako ustvarjalno pot bistriškega srednješolskega hrama učenosti. "Živimo življenje," so misel hrepeneče izrekli dijaki ob koncu prireditve. In prav je tako – še posebej med iskrenimi ljudmi, ker so pač preproste vse reči, kajne? Morda slovo ravno ni med preprostejšimi, a vendar obilo zdravja, iskristnosti, skupnih druženj in neusahljive srčnosti želimo sodelavkama še naprej.

Mag. Gregor Artnik

Vita Bratkovič

»Ostajamo šola s posluhom« – intervju z ravnateljem magistrom Marjanom Kampušem

Šolsko leto 2023/24 je na Srednjo šolo Slovenska Bistrica prineslo veliko novost. Po mnogih letih se je upokojila ravnateljica magistrica Iva Pučnik Ozimič, na položaju pa jo je nasledil nekdanji pomočnik ravnatelja magister Marjan Kampuš. Zelo nas je zanimalo, kako se spopada z novim položajem in izzivi, ki jih le-ta prinaša. Ravno to je bil razlog, da smo ga zaprosili za pogovor.

Kaj zdaj, ko ste postali ravnatelj, najbolj pogrešate in kaj najmanj?

Najbolj delo v razredu, z dijaki, ker sem se res med njimi dobro počutil, najmanj pa administracijo, ki je povezana z delom učitelja.

Ali je bil prehod na novo funkcijo zahtevnejši, kot ste mislili, da bo, ali ste že bili pripravljeni na to?

Malo sem že bil privajen, glede na to, da sem dve leti opravljal delo pomočnika, zagotovo pa je vsakodnevno veliko novih izzivov, s katerimi se srečujemo. Delo je po svoje zahtevno, hkrati pa tudi izziv.

Omenili ste nove izzive. Kako se spopadate z njimi?

Skupaj s sodelavci iščemo najboljše rešitve, da jih nekako rešimo in da skupaj najdemo pot, po kateri bomo šli.

Pri vašem delu vam torej pomagajo sodelavci. Ali mislite, da se je vaš odnos z njimi zdaj spremenil, ko ste postali ravnatelj? Torej, ali je po vašem mnenju drugačen, kot je bil takrat, ko ste bili profesor in pomočnik ravnateljice?

Zagotovo je drugačen. Že ko sem bil pomočnik, sem opazal, da je drugače, ker navsezadnje si sam tisti, ki razporejaš delo in lahko vplivaš na njihova čustva. Z ravnateljstvom še toliko bolj, ker imaš tudi neko odgovornost do tega. Zadaš so tudi družine in zagotovo je drugače, čeprav si jaz osebno ne bi želel, da se kaj korenito spremeni. Dejstvo pa je, da položaj ravnatelja prinaša neko moč, avtoriteto, spoštovanje, ki ga zaposleni ne nazadnje izkazujejo.

Če bi lahko šli nazaj v čas ... Ali bi se ponovno odločili kandidirati za ravnatelja ali ne?

Če bi ta čas bil v tem okolju, v katerem smo trenutno, zagotovo, za kakšno drugo okolje,

kjer bi ravnateljeval, pa se ne bi odločil niti takrat niti zdaj.

Vidim, da imate našo šolo res radi. Kakšni pa so vaši načrti za njeno prihodnost?

Želel bi, da so na šoli dijaki, ki so ustvarjalni, ambiciozni, inovativni, ki razvijajo svoje potenciale v vseh možnih pogledih, da jih pri tem profesorji podpirajo, da nudimo res celostno podporo dijakom, da se profesorji tudi izobražujejo in prilagajajo trenutnim situacijam in da res ostajamo šola s posluhom, ampak hkrati tudi ustvarjamo večne spomine, ki jih dijaki potem odnesejo v življenje. Takšno šolo bi si želel.

Prihodnost SŠSB torej vidite v dijakih. Katere besede bi jim namenili v tem prazničnem času?

Predvsem bi želel, da tako, kot je bilo poudarjeno na božično-novoletnem koncertu, najdemo čas zase, za pogovor z družino, z najbližjimi, da se vsi skupaj umirimo in uspešno ter ponosno praznujemo praznik, ki je pred nami – državni praznik samostojnosti in enotnosti, in da bo skok v novo leto čim prijetnejši, nepozaben. Novo leto naj bo obdano z novimi izzivi, da si vsak zastavi svoje cilje, ki jih potem uresničuje, predvsem pa da raziskuje velike in male skrivnosti tega planeta.

Katarina Pučnik in Ema Samastur

Mednarodna izmenjava v Latviji

arhiv SŠŠB

V nedeljo, 12. januarja 2023, smo se štiri dijakinje 2. a, profesor dr. Samo Semenič in profesorica Tanja Dabanović odpravili na še eno mednarodno izmenjavo v tem šolskem letu.

Po prijetnem letu so nas na letališču v Latviji pričakale družine gostiteljice. Večer smo posvetili spoznavanju. Naslednji dan smo se dobili v šoli, kjer smo spoznali še ostale dijake iz Poljske, Severne Makedonije, Turčije in Belgije, ki so se prav tako udeležili te izmenjave. Dopoldne smo predstavili našo domovino in se naučili veliko o ostalih državah sodelujočih dijakov, popoldne pa smo se sprehajali po prestolnici Rigi ter na poti opravljali mnoge izzive. V družbi naših gostiteljic smo popoldne pekli kolačke in druge slaščice.

Prav tako nas ni razočaral torek, ko smo se z mestnim avtobusom odpeljali do muzeja starih avtomobilov, kjer smo si najprej ogledali razstavo, nato pa smo se posvetili fizikalnim poskusom prevajanja elektrike. Po krajšem odmoru za malico nas je čakal ogled mestnega središča in tržnice, kjer so se nahajale raznolike stojnice s hrano, spominki, nakitom in vsem drugim.

Najzanimivejša se mi je zdela sredo, ko smo se vsi z avtobusom odpeljali v obmorsko mesto Ventspils, kjer smo se ustavili v modernem centru fizike. Ogledali smo si ga, opravili raznolike poskuse in se preizkusili v različnih igrah, kot so laserske igre, virtualna realnost igre Minecraft, virtualni nogomet, virtualna

vožnja s kanuji, virtualni vlakec smrti itd. Prav tako pa smo izdelali svoje unikatne sestavljanke iz utrinkov, ki smo jih v fotografski objektiv ujeli v preteklih dneh. Nato smo se odpravili na plažo do svetilnika ter si ogledali prvo šolo v Latviji, kjer smo lahko izkusili, kako bi na primer potekal naš pouk pred 100 leti.

Izčrpani smo se vrnili domov. Še bolj pa smo se razgibali v četrtek, saj smo najprej nekaj ur posvetili drsanju, nato pa je sledila zanimiva predstavitev kemijskih poskusov z vodo. Razdelili smo se v skupine in predstavili posamezna vprašanja o vodnih elektrarnah in virih, dan pa smo zaključili s skupinskim kosilom v novem nakupovalnem centru, ki je sestavljen iz več manjših restavracij, podobnih stojnicam. Z gostiteljicami smo se zvečer odpravile v kavarno na vrhu zelo visokega hotela s čudovitim razgledom.

Tako smo dočakali naš zadnji dan ... Dobili smo se v mestnem svetu v Rigi, kjer smo prejeli potrdila o udeležbi v tem Erasmusovem programu. Nato pa je napočil žalostni del izleta – poslavljanje. Navezali smo se na sodelujoče dijake, gostiteljice in tudi na njihove družine. Ob petih smo se zbrali pred letališčem, kjer smo potočili še zadnje solze in se še slednjič objeli ter poslovili. Dve minuti čez polnoč so nas v domovini že čakali starši in tako se je naša skandinavska pustolovščina zaključila.

Ema Pogorevc

Stopi z menoj, pila bova čaj (v Londonu)

Dijaki 3. a smo se v sklopu ITS odločili odpotovati v London. Šli smo za časovno obdobje treh dni, in sicer od 3. 3. 2023 do 6. 3. 2023. V petek smo se odpravili na letališče Jožeta Pučnika Ljubljana, kjer smo ob enaindvajseti uri imeli let za London. Po pristanku na letališču Gatwick smo se z vlakom odpeljali do postaje London Victoria, od koder smo nato s podzemno železnico nadaljevali do Russel Squara in na koncu še peš do našega hostla Generator. Tja smo prispeli pozno in se hitro odpravili spat.

Naslednji dan smo se ob devetih zbrali in se odpravili proti Britanskemu muzeju, kjer smo preživeli dve uri. Tam smo si lahko ogledali kamen iz Rosette, vrsto nenavadnih ur, primerke grške, rimske in egipčanske arhitekture, predmete z Bližnjega vzhoda in še kaj. Popoldne smo šli še do Muzeja znanosti in Naravoslovnega muzeja, pri čemer smo

izbrali, kam želimo iti. Za temeljit ogled obeh ni bilo časa. Znanstveni muzej je poln revolucionarnih zgodovinskih odkritij, kot so na primer železna pljuča, parni motor, raketa Black Arrow in mnoge druge zanimivosti. V Naravoslovnem muzeju pa smo lahko videli vrsto različnih okostij in maket dinozavrov, izumrlih živali, a tudi veliko objektov še živečih živali.

V nedeljo smo si najprej šli ogledat Buckinghamsko palačo, kjer smo dočakali menjavo straže. Policisti so s pomočjo konj zavarovali območje, da so se stražarji varno zamenjali. Lahko smo jih videli in slišali tudi igrati. Nato smo se odpravili proti Narodni galeriji, kjer smo si ogledali sobane, polne različnih slik, kot so Sončnice Vincenta van

Gogha ali Madona v votlini Leonarda da Vinci. Videli smo tudi portret zakoncev Arnolfini, ki ga je naslikal Jan van Eyck, in še mnoge druge mojstrovine.

V ponedeljek smo se odpravili v bližino Londonskega stolpa in Londonskega mosta, kjer smo lahko videli tudi Oko in stolp Big Ben. Ker nam ni ostalo dovolj časa, si slednjih nismo šli pobliže ogledat. Na letališče smo se vračali z vlakom. Naš let nazaj je bil ob petnajstih po časovnem pasu GMT. V Slovenijo smo prispeli okoli sedme zvečer in tako se je naše potovanje prav zares zaključilo.

Eva Krošel

Med tulipani in mlini

V četrtek, 20. 4. 2023, ob sedemnajstih se je petinpetdeset dijakov s štirimi profesori-cami odpravilo proti Nizozemski. Po pet-najstih urah vožnje z avtobusom, na katerem smo seveda tudi spali, smo okrog sedme ure zjutraj naslednji dan končno prečkali mejo dežele tulipanov. Bilo je več kot vredno.

Po polurni vožnji po nizozemski avtocesti, pri čemer smo si zavzeto ogledovali okolico – vsepovsod so bili pašniki, na katerih so se pasle krave frizijke, ki so postale kar simbol te dežele, in pa oglasne table, ki so bile napisane včasih v nizozemščini, veliko pa jih je bilo tudi v angleščini – smo prišli v Haanse-Schans, kjer smo izvedli prvi ogled. Idilična nizo-zemska vasica z mlino na veter, obkrožena z vodo, kjer smo posneli ogromno fotografij, je (bila) veliko več kot samo to. Znana je namreč po dolgoletni sirarski tradiciji, priča pa smo bili tudi postopku izdelave cokel v enem izmed muzejev, kjer so nam pokazali izdelavo teh posebnih obuval. Ta je bila kombinirano ročna in strojna. Trajalo je le pičlih pet minut, da so cokle bile narejene, imeli pa smo jih tudi možnost kupiti v tamkajšnji trgovini.

Po dveh urah sprehajanja po čudovitem nizozemskem podeželju nas je avtobus od-peljal do našega hostla Via Amsterdam, kjer smo se nato razporedili po sobah in se malce odpočili od naporene vožnje. Zvečer pa smo se z javnim prevozom podali na svoje prvo

raziskovanje nizozemske prestolnice. Ker nas je bila večina prvič tam, smo se zelo navdušili nad arhitekturo – mogočne stavbe ob glavnem kanalu, ki so malce spominjale na britanski slog stavb, le s to razliko, da imajo te meš-čanske hiše nekoliko poševno pročelno steno. Hiše so namreč ozke, z ozkimi stopnišči, zato so vse pohištvo morali spravljati skozi okna po vrvi, ki je bila obešena na škripcu pod streho. Teža različnih materialov je steno očitno malo nagnila. Sicer pa leži kar 40 % države nižje od vodne gladine – zaradi tega tudi ime Nizozemska. Mimo nas so švigali kolesarji po zelo urejenih in širokih kole-sarskih stezah, ki jih nismo bili navajeni, zato smo se jim morali kar naprej umikati, da nas slučajno ne bi podrli na tla.

Ko govorimo o Amsterdamu, seveda ne moremo mimo rdeče četrti (to je edini predel v mestu, v katerem so hiše imele zavese, ki so bile rdeče, zato tudi takšno ime) – gre za dele mesta, ki je znano po prostituciji, saj je namreč na Nizozemskem le-ta legalna. Zvečer smo se utrujeni z metrojem vrnili v naš hostel, kjer so imeli (skoraj!) vsak večer ob 20. uri neko aktivnost za goste, tistega dne pa so bile na vrsti karaoke. Pel je lahko vsak, ki si je to

želel, zabave in smeha tako zagotovo ni manjkalo.

Naslednji dan smo se po obilnem zajtrku odpravili na nadaljnje ogledе: najprej v mesto Den Haag, kjer smo si od zunaj ogledali kraljevo rezidenco in parlament ter se sprehodili po mestu, nato pa nas je avtobus, čeprav to ni bilo navedeno v programu, odpeljal do prekrasne pešcene plaže Scheveningen ob Severnem morju, kjer voda poleti ne doseže več kot dvajset stopinj, a se Nizozemci tam zelo radi kopajo. Sprehodili smo se do vode, nekateri pa so nabrali tudi nekaj školjk. Naša zadnja postojanka za ta dan je bilo pristaniško mesto Rotterdam. Najprej smo se ustavili na tamkajšnji pokriti tržnici, kjer smo imeli nekaj prostega časa in smo lahko tudi kaj pojedli. Nato smo odšli še v cerkev svetega Lovrenca, ki je najbolj znana cerkev v Rotterdamu in posledično zelo pomembna za tamkajšnjo škofijo ter regijo Južno Holandijo nasploh, kamor smo se med drugim zatekli pred močnim dežjem. Slabo vreme žal ni ponehalo, a mi smo morali iti naprej – po kakšnih petnajstih minutah hoje smo pred sabo zagledali na glavo obrnjene hiše, ki so bile zgrajene pred petdesetimi leti in so že postale ikonične za drugo največje nizozemsko mesto. Med potjo do avtobusa smo se tudi ustavili v starem delu pristanišča, saj gre za pristaniško mesto z največjim pristaniščem v Evropi. No, za konec pa smo se na tisto sobotno popoldne pomudili še v parku Kinderdijk, ki je bil naša druga nizozemska podeželska lokacija na tej ekskurziji. Kot že prej omenjeni Haanse-Schans je tudi ta znan po mlinih na veter in neokrnjeni naravi. Tam smo si ogledali tudi kratki film o nastanku polderjev, prečrpavanju vode, ki je še danes prisotno, sicer z električnimi črpalkami, nekoč pa so to delo opravili mlini na veter. Ti so bili pomembni tudi za mlinarstvo, mlinarji pa so v njih tudi živeli skromno in v težkih razmerah.

Naslednji dan smo se že z javnim prevozom in potem še s tramvajem ponovno odpeljali v Amsterdam, a tokrat ne v center. Čakal nas je ogled Rijksmuseuma, kjer so razstavljena najznamenitejša dela nizozemskih umetnikov, kot je van Gogh, videli pa smo lahko tudi primere sodobne umetnosti izpred nekaj let. Poslopje je bilo ogromno, in sicer s pripadajočim vrtom in fontano, pri čemer so imeli dostop na zunanjih površinah med drugim tudi kolesarji, kar je bilo presenetljivo. Ravno zaradi velike površine si nismo uspeli ogledati popolnoma vsega, saj smo imeli za ogled na voljo le dve uri. Toda zagotovo nihče ni izpustil Rembrandta in njegovega najbolj znanega dela Nočna straža. Sledile so tri ure prostega časa, nato pa smo se odpravili še v Hišo Ane Frank, kjer žal nismo smeli fotografirati, pa vendar smo se naučili veliko novega o njenem težkem življenju med drugo sve-

Foto Brbire

točno vojno, njeno otroštvo in zgodba pa sta bila zelo ganljiva, še posebej, če ju povežemo z aktualnim dogajanjem v Ukrajini, ki žal traja že več kot leto. Potem ko smo se vrnili v hotel, smo že morali spakirati stvari, saj nas je naslednji dan čakal let v Ljubljano.

Zaključni dan ekskurzije smo se odpravili še do čisto zadnje destinacije, in to sta bila nič drugega kot Keukenhof in najbolj znana razstava tulipanov – cvetličarstvo je tu zares pomembna gospodarska panoga, saj tulipane izvažajo po celem svetu. Ta ogled smo dodobra izkoristili. Še zadnjič smo si lahko napasli oči s prostranimi polji tulipanov na obrobju vrtov s številnimi gredicami teh lepih pisanih cvetlic, ki pa se prvotno niso pojavile na nizozemskih oziroma takratnih holandskih tleh. Prvič so namreč tulipani zrasli v Turčiji in so jih šele po letu 1560 prinesli na Nizozemsko. Tulipani so v Evropo prispeli predvsem zaradi svojih čebulic, za katere je ljudstvo takrat verjelo, da so užitne. Šele čez čas so ljudje ugotovili, da niso namenjeni prehranjevanju, temveč preprosto samo občudovanju cvetov.

Nato pa nas je čakal odhod na letališče in novica, da je naš let za dve uri prestavljen, saj so letalo namreč morali očistiti, kar je bilo na nek način smešno, a to je pomenilo, da smo bili v tej odlični državi vseeno malo dlje (če pogledamo sliko z dobre plati!). Na koncu smo uspešno pristali na brniškem letališču, kjer nas je že čakal prevoz nazaj v Slovenko Bistrico.

Menim, da je in tudi bo ta ekskurzija vsem ostala v lepem spominu. V Slovenijo smo se vrnili polni znanja, izkušenj in srečni, da smo vse to doživeli v teh žal prekratkih štirih dneh. Het was geweldig!

Sergeja Vogrinec

arhiv ššSB

Bili smo na Poljskem!

Z izmenjavo, ki je potekala od 23. do 28. maja 2023 na Poljskem, smo dijaki dobili nove izkušnje, nekaj novega znanja, novih poznanstev in predvsem veliko novih spominov, ki jih bomo zagotovo z veseljem še dolgo hranili v mislih.

Ko smo v ponedeljek, 24. maja, zgodaj zjutraj prišli v poljsko mesto Ostrzeszów, smo se najprej po dolgi poti odpravili spat, a nismo spali ravno dolgo, saj smo že ob osmih imeli sprejem v mestni šoli. Na njem je šolski zbor zelo dobro odpel nekaj pesmi v njihovem jeziku, izvedeli pa smo tudi marsikaj o mestu, v katerem smo stanovali. Zaradi druženja smo se počutili sprejete v njihovo družbo. Tega dne smo spoznali tudi dijake iz drugih držav, ki so sodelovale v projektu.

V torek smo se že navsezgodaj odpravili na izlet v Varšavo, poljsko glavno mesto. Tam smo obiskali znanstveni muzej The Copernicus Science Centre. Zatem smo imeli nekaj prostega časa, ki smo ga večinoma preživeli na kosilu, nato pa smo odšli na krajši ogled mesta. Dan je res hitro minil in že smo se vrnili v Ostrzeszów.

V sredo smo ostali kar v šoli. Gradili smo mestne ekosisteme oz. ekomesto ter se med sabo še intenzivneje spoznavali. Spoznali pa

smo tudi poljski ples, ki so nas ga naučili Poljaki. Plesali smo na mestnem trgu, kjer so imeli vsakoletni maturantski ples tudi maturanti. Ker smo s plesom porabili vso energijo, je sledilo kosilo. Po njem pa smo se odpravili nazaj v šolo, kjer so nam poljski dijaki pokazali eksperimente, ki jih izvajajo pri pouku kemije in fizike. Tudi mi smo lahko sodelovali pri nekaterih poizkusih.

V četrtek smo obiskali mesto Wrocław. Na tamkajšnji univerzi smo imeli predavanje o vremenu in padavinah. Ogledali smo si pripomočke, ki jih uporabljajo na univerzi. Prav tako smo si tudi to mesto ogledali malo pobliže. Med spoznavanjem okolice smo imeli nekaj prostega časa, ki smo ga porabili predvsem za druženje z ostalimi dijaki, saj je bil to naš zadnji dan, ki smo ga preživljali z njimi ... V petek smo namreč zgodaj zjutraj odpotovali nazaj proti Sloveniji.

Tako kot mi so tudi vsi ostali dijaki, ki smo jih spoznali na Poljskem, bili žalostni, ko smo morali oditi. Na izmenjavi smo zelo uživali in spoznali prijetno družbo, s katero upamo, da bomo lahko še preživeli kakšen dan in ustvarili še več novih spominov.

Špela Hajšek

arhiv SŠSB

Grazie, Italia!

Dober teden po začetku prvega šolskega dne smo se dijaki četrtyh letnikov odpravili na »maturanca«, ki smo ga nestrpno pričakovali slabo leto dni. Gimnazijci smo ga začeli v ponedeljek zvečer malo pred polnočjo (tehnik pa malo za nami), ko smo se odpeljali izpred šole proti naši zahodni sosedu.

Vožnjo, ki je trajala kar šest ur, nas je večina izkoristila za počitek, saj nas je nato čakal ogled Firenc, ki so bile naša prva postojanka na ekskurziji. Potem ko smo na ploščadi

doživeli prekrasen sončni vzhod, pozajtrkovali, si malce pretegnili noge, se fotografirali v čudovitih maturantskih majicah turistične agencije, s katero smo potovali, in se dodobra razgledali, nas je avtobus odpeljal v središče mesta, kjer smo si najprej od zunaj ogledali katedralo Santa Maria del Fiore in krstilnico ter se sprehodili po mostu Ponte Vecchio, nato pa smo imeli prosto, da smo lahko šli kaj po-

arhiv SŠSB

jest. Večina se je seveda odločila za odlične testenine ali pico, nakar smo imeli individualno orientacijo po mestu.

Naša prva obalna destinacija je bilo mesto Cecina na obali Ligurskega morja, v katerem smo se popoldne po naporni hoji po soncu odločili za ležanje na doolgi peščeni plaži. In seveda ni šlo brez ... kopanja, seveda! Nekateri so se spočili v hotelu, zvečer pa smo se po obilni in zelo dobri večerji seveda družili, čeprav le do 23. ure!

Naslednji dan nas je namreč čakal ogled svetovno znane Pise, kjer smo imeli čas za fotografiranje ob znamenitem poševnem stolpu, in Luce, manjšega mesta s sredozemskim pridihom, obdanega z obzidjem. Tako kot prejšnji dan smo ob vrnitvi v hotel imeli čas za druženje in kopanje, po večerji pa smo imeli manjšo zabavo na plaži, kjer smo peli slovenske in hrvaške pesmi – pridružili so se nam tudi profesorji in naša turistična vodička – skratka, bil je en krasen dan.

Zjutraj smo po obilnem zajtrku spakirali in se odpeljali na drugo stran italijanske obale, še prej pa smo se odpravili v manjšo državo San Marino, ki je (naj povem kot zanimivost) najmanjša država, ki se udeležuje olimpijskih iger. Kot smo bili vajeni prva dva dni, nas je tudi tokrat čakalo namakanje v vodi in poležavanje na plaži, a tokrat ob Jadranskem morju.

Dnevi so minevali, kot bi mignil, kmalu je napočil naš zadnji dan izleta (ki je bil po mnenju večine tudi najboljši od vseh), saj smo se odpravili v ... Mirabilandia, kaj pa drugega! Atraksije, ki so v tem velikem zabaviščnem parku, so nas vse prevzele, saj nas je bila večina tu prvič. iSpeed, vlakec smrti Katun, vodne drče, prosti pad, plavajoče skodelice ..., za vsakega se je našlo nekaj, tudi prava kaskaderska predstava Hot Wheels. Potem pa nakup še zadnjih spominkov, hrane za na pot in dolga vožnja proti Sloveniji.

Bilo je kratko, a sladko. Grazie, Italia!

Sergeja Vogrinec

arhiv ŠŠSB

osebni arhiv

Dijaki SŠSB odkrivali lepote Beograda in Novega Sada

V petek, 13. 10. 2023, smo se v zgodnjih jutranjih urah odpravili na ekskurzijo v Beograd in Novi Sad. Po prečkanju meje s Hrvaško smo se najprej peljali mimo Zagreba, nato pa smo pot nadaljevali v smeri Slavonskega Broda.

Po prečkanju meje s Srbijo smo v opoldanskem času prispeli v Beograd, glavno mesto Srbije. Najprej smo imeli prosti čas v nakupovalnem centru Ušće, da smo se lahko okrepčali, nato pa nas je avtobus zapeljal po mestu, mi pa smo tako občudovali znamenitosti mesta.

Blizu Trga republike nas je pričakala vodnica, ki nas je popeljala do najrazličnejših znamenitosti in nam pripovedovala o njihovi zgodovini. Sprehodili smo se do spomenika kneza Mihajla, ogledali smo si Univerzo v Beogradu in Študentski trg, šli smo mimo Sveta tankov na Kalemegdanu do Zmagovalca ... Preden smo odšli v hotel, smo se ustavili v nakupovalnem centru Rajićeva, kjer smo imeli še nekaj prostega časa.

V večernih urah smo prispeli v hotel, ob os-

mih pa nas je čakala večerja na Skadarliji, kjer smo uživali v dobri hrani in glasbi. Pred odhodom je do nas prišla še igralka, ki je imitirala meščanko iz druge polovice 19. st. Zrecitirala nam je nekaj pesmi, med njimi tudi Zdravljico, in nam pripovedovala o zgodovini Skadarlije.

Po zajtrku v hotelu smo se naslednji dan najprej odpravili na Avalo. Na poti tja smo videli spomenik ruskim letalcem, tam pa smo si najprej ogledali spomenik neznane vojaku. Po tem smo se z dvigalom povzpeli na stolp na Avali, s katerega smo uživali v čudovitem razgledu. Ogledali smo si tudi stadion Crvene zvezde, pred katerim stoji kip Rajka Mitića, nato pa je sledil ogled Muzeja Jugoslavije na Dedinjah. Del tega muzeja sta tudi Hiša cvetja, kjer je pokopan Josip Broz Tito, ob njem tudi njegova žena Jovanka Broz, in Stari muzej, v katerem so shranjena protokolarna darila, ki jih je prejel Josip Broz Tito.

Po kratki vožnji smo prispeli do Muzeja Nikole Tesle, kjer smo si ogledali film o njegovi življenjski poti, prav tako pa so nam pokazali,

kako delujejo nekateri njegovi izumi. Zatem smo si ogledali stolnico srbske pravoslavne cerkve, ki z bogatimi mozaiki velja za eno največjih cerkev na svetu.

Po ogledu smo se odpravili do najnovejšega, fascinantnega trgovskega centra Galerija, največjega nakupovalnega centra jugovzhodne Evrope. Investitorji iz Združenih arabskih emiratov ob Savi gradijo mondeni »Beograd na vodi«, katerega del so nakupovalni center, najvišja stolpnica v Srbiji s 168 m – Kula Beograd oz. beograjski stolp in številne druge stavbe, mnoge med njimi še v gradnji.

Popoldne smo se poslovili od Beograda in se odpeljali proti Novemu Sadu, do katerega smo prispeli v večernih urah. Po večerji smo se sprehodili po centru mesta, ki smo ga lahko kasneje tudi sami odkrivali.

Zadnji dan ekskurzije smo začeli z ogledom mesta, ki nam ga je predstavila lokalna vodnica. Ogledali smo si mestno hišo, rimskoka-

toliško cerkev svete Marije, spomenik Svetozarju Miletiću, spomenik Jovanu Jovanoviću Zmaju, Dunavsko ulico ... Nato pa smo se peš odpravili do Petrovaradina, kjer smo se povzpeli do Petrovaradinske trdnjave, imenovane Gibraltar na Donavi. Tam smo imeli nekaj prostega časa, nato pa smo se odpravili do Štranda, novosadske plaže, ki smo jo sami raziskali. Po ogledu plaže smo se odpeljali do trgovskega centra Promenada, kjer smo še zadnjič pred odhodom imeli prosti čas. Zatem je sledilo slovo tudi od Novega Sada. Polni prijetnih vtisov in doživetij smo se odpravili domov v smeri Fruške gore in Rume, v Slovensko Bistrico pa smo prispeli okoli desete ure zvečer.

**Neja in Neža Kosajnc,
Vanessa Brezner
ter Eva Podgrajšek**

arhiv SŠSB

Diamantni Neža in Katarina

Dijaki Srednje šole Slovenska Bistrica dosegajo odlične rezultate na raznih področjih, bodisi v športu bodisi na raziskovalnem področju, na različnih tekmovanjih, natečajih ... Vse to pa privede tudi do vrhunskih uspehov na maturi. Lani sta se izvrstno izkazali dijakinji Katarina Grilj in Neža Založnik, ki sta z odlično opravljeno maturo dosegli naziv diamantnih maturantk, kar pomeni, da sta na izpitih dosegli vse možne točke.

To pa ni edini uspeh Katarine Grilj. Katarina je matematični genij, v štirih letih šolanja na naši SŠSB je dosegla številne uspehe ter prepoznavnost naše šole ponesla v številne države.

Katarina je na državnem tekmovanju iz matematike dosegla prvo mesto. Na Evropski dekliški matematični olimpijadi je osvojila bronasto medaljo. Udeležila

se je mednarodne matematične olimpijade v Oslu na Norveškem. Na državnem tekmovanju iz logike je osvojila DMFA 21. Uvrstila se je na mednarodno lingvistično olimpijado, poleg tega pa je dosegla tudi prvo mesto na

državnem tekmovanju iz logike. Lansko leto se je Katarina Grilj uvrstila na mednarodno matematično olimpijado na Japonskem, kjer je prejela pohvalo.

Špela Črešnar

arhiv SŠSB

☐ Sunčan Stone

»Nabiralka zgodb« Vita Bratkovič je fotovizionarka 2023

Eden najprestižnejših mladinskih umetniških festivalov je festival Vizije, ki ga že leta prireajo v Novi Gorici v organizaciji Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti (JSKD).

V treh dneh festivalskega dogajanja se mladi iz Slovenije predstavljajo na mnogih umetniških področjih: gledališče, lutke, glasba, film in (nekaj zadnjih let) tudi fotografija, ki se predstavlja v okviru likovne dejavnosti. Festival v Novo Gorico privabi mnogo mladih ustvarjalcev, ki se potegujejo za nagrade s skupnim imenom vizionar.

Do lanskega leta so našo šolo na Vizijah predstavljali le naši zelo uspešni lutkarji. Lansko leto pa sta se na Vizije prijavi tudi naši fotografinji

Vita Bratkovič in Klara Jevšinek. Tema natečaja je bila »Utrip grajenega prostora«. S svojo zgodbo se je Vita uvrstila med deset izbranih fotografov, ki so se lahko predstavili na skupinski razstavi festivala.

Tema letošnjih Fotovizij je bila »Drama vsakdana«, široka tema, ki je mladim fotografom odpirala nešteto interpretacijskih, vsebinskih in kompozicijskih možnosti.

Iz naše šole so se letos prijavi tri fotografinje: Špela Črešnar, Lori Zafošnik in ponovno Vita Bratkovič. Lori je sestavila zgodbo iz že prej posnetih fotografij. Špela je predstavila zgodbo z naslovom Življenje na kmetiji in lepote neokrnjene narave. Vita pa se je po svojo »dramo vsakdana« odpravila na

pokopališče in posnela zgodbo z naslovom Epilog. Z domiselnimi motivi, perspektivami in kompozicijami svojih fotografij je Vita tudi letos prepričala žirijo in se ponovno uvrstila med (tokrat) dvanajst mladih fotografov, ki so se predstavili na skupinski razstavi festivala.

Vita Bratkovič je odlična pripovedovalka zgodb, ne le fotografskih. Svoje fotografije je opremila z opisi, ki so dodatno utemeljevali njeno fotografsko pripoved. Ob svoji foto zgodbi je zapisala: »Odpravila sem se na pokopališče, kjer namesto dialogov, gibov, mask in kostumov našo dramo prikazujejo

kamen, naravno ali umetno cvetje, sveče, angeli ... Kjer ni pomembno, koga ali kaj smo igrali, kako se pišemo, koliko smo s seboj prinesli na ta svet; tu in samo tu smo končno vsi enaki. Tu nam je končno vseeno, ali nam ploskajo ali jočejo ali se nam smejejo, kaj si mislijo o nas in kaj o nas govorijo.«

A strokovna komisija, ki so jo sestavljali Sunčan Patrick Stone, fotograf, Nataša Kovšca, umetnostna zgodovinarica, recenzentka in predavateljica, ter Monika Ivančič Fajfar, producentka

za likovno dejavnost, je mečila in odločila, da je foto zgodba Vite Bratkovič Epilog najboljša zgodba v kategoriji od 15 do 18 let in Viti dodelila naziv fotovizionarka leta 2023!

»Mlada fotografinja je namesto dramatičnih prizorov vsakdanjosti, človeških poz in obraznih izrazov fotografirala predmete na pokopališču, kot so ugasle sveče in uvelo cvetje, ki jih lahko razumemo kot simbole končnosti bivanja v času in prostoru – ko človek ostane brez vseh karakteristik, s katerimi se identificira v

življenju.« To je opis, ki ga je v utemeljitvi zapisala strokovna komisija.

Iz zapisa lahko sklepamo, da je bil ravno pristop k tem tisti, ki je dokončno prepričal komisijo, da je za fotovizionarko 2023 proglasila Vito Bratkovič.

Viti obetamo in želimo lepo kreativno prihodnost na področjih, ki jih bo izbrala v nadaljevanju svoje umetniške poti.

Vasja Eigner

Padli angel: Vita Bratkovič

arhiv Rubber Duckies

Naše race ponovno na vrhu

Preden smo postali srednješolci, mislim, da so le redki med nami slišali za šport frizbi. Seveda smo frizbi poznali kot otroško igro ali predmet, ki ga mečemo svojemu psu, frizbi kot tekmovalni šport pa je bil vsem nam nekaj tujega. Kaj torej sploh je frizbi?

Frizbi je eden izmed športov, ki ga lahko igramo skoraj vsepovsod, v telovadnici, na plaži ali pa na travi. Posamezno ekipo lahko sestavljajo štirje, pet ali pa sedem igralcev. Posebnost je, da pogosto skupaj igrajo moški in ženske, kar je pri tekmovalnih športih zelo redko. Cilj igre je, da igralec tvoje ekipe ulovi frizbi v nasprotnikovem delu igrišča in s tem pridobi točko.

Slovenska Bistrica se lahko pohvali z eno izmed najboljših, če ne celo najboljšo ekipo v Sloveniji – Rubber Duckies. Sestavljena je iz mnogih bivših in sedanjih dijakin in dijakov naše šole.

Tudi letos se lahko pohvalimo z mnogimi dosežki. Bistriški klub je v tej sezoni ponovno dosegel naslov državnega prvaka v mešani in moški kategoriji. Ženska ekipa, ki je sestavljena predvsem iz mlajših in še ne tako izkušenih deklet, pa je dosegla odlično drugo mesto

in naslov državnih podprvakinj.

Prvič smo organizirali in uspešno izvedli tudi mladinsko državno prvenstvo v dvorani, hkrati pa smo že drugo leto zapored organizirali osnovnošolsko tekmovanje v dvorani in na travi.

Decembra je potekal tako imenovani 'šul turnir', ki je namenjen vsem mladim navdušencem nad frizbijem. Bistriški klub Rubber Duckies so predstavljale kar tri ekipe, kar je največ ekip iz posameznega kluba. Prav ekipa, ki smo jo sestavljali dijaki naše šole, je bila zmagovalka turnirja. Ponovno smo dokazali, da smo po številu igralcev in kakovosti v samem vrhu slovenskega frizbija.

Poleg domačih turnirjev smo se jih kar nekaj udeležili tudi izven Slovenije. V začetku sezone smo se udeležili tekmovanja v avstrijskem

Gradcu, kar je bil za mnoge izmed mladih igralcev prvi turnir v tujini. Avgusta smo se udeležili tudi turnirja EUCR na Češkem. Pomerili smo se z nekaterimi izmed najboljših evropskih ekip in tako pridobili ogromno novih izkušenj. Naši člani, ki so prav tako dijaki naše šole, pa so pridno sodelovali tudi v slovenski reprezentanci.

Bi si tudi ti želel biti del naše ekipe in nam ponovno pomagati postati državni prvak in morda nekoč zastopal barve Slovenije?

Pridruži se nam na treningih:

- v telovadnici OŠ Zgornja Polskava ob ponedeljkih ob 18.30 in četrtek ob 17.00 ter
- v telovadnici SŠ Slovenska Bistrica ob sredo ob 13.30.

Lana Mia Cizelj

arhiv Rubber Duckies

Prvak je nekdo, ki vstane
takrat, ko ne more.

Jack Dempsey

arhiv SŠSB

Ljubezen je v zraku ... in v pismih

Na SŠSB že dolga leta sodelujemo na natečaju za najboljša ljubezenska pisma v Republiki Sloveniji. Tudi lani na tekmovanju naši dijaki niso razočarali, saj sta s svojima pismoma 3. in 8. mesto osvojila Blaž Pipenbaher iz 2. a ter Gašper Potočnik iz 2. b. Na 12. natečaju za najboljša ljubezenska pisma je bila tema pisanje ljubezenskega pisma naravi in naša dijaka sta se odlično odrezala.

Komisija je za Blažovo pismo podala komentar: »Blažovo pismo je resnično ljubezensko pismo. Uglajeno nagovarja naravo, podreja se ji, kakor bi bila božanstvo, spoštuje jo, skrbno napoveduje svoja razmišljanja, kakor da bi nagovarjal damo. Okoli nje se suka po prstih. Piha ji na dušo kakor igrivo prevzetni mladenki. Piše ji, nagovorjen z romantičnim izkazovanjem ljubezni, in nas tudi tako vrne v čas, ko narava še ni nosila žuljev, prizadejanih, nevedoč, kakšne bodo posledice želje po brezkompromisnem napredku.«

Blažovo pismo

Draga Narava!

Ko Ti pišem, se zavedam svoje majhnosti v primerjavi s Tvojo neskončno veličino. Tvoja lepota je brez primere, tvoja modrost neizčrpna, tvoja moč nepredstavljliva. Danes pišem to pismo, da Ti izrazim globoko ljubezen, spoštovanje in hvaležnost. Tvoja lepota in čarobnost sta me prevzeli od prvega trenutka, ko sem Te ugledal.

S Teboj si želim podeliti svoje najgloblje občutke. Tvoja lepota me vsak dan navdihuje in me spominja na čudeže življenja. Tvoji sončni žarki me objemajo z nežno toplino, Tvoj veter mi pihlja skozi lase, z gorami me učiš vztrajnosti. Tvoja neskončna modrost me osupne. Vsako drevo, vsak cvet, vsaka reka nosi svojo zgodbo, svoj namen. Tvoje gozdove polnijo pesmi ptic, Tvoji vrhovi so obsijani z oranžnimi odtenki ob sončnem zahodu, Tvoji valovi šepetajo v tišini noči. Vsak del Tvoje pokrajine je umetnina, ki govori o Tvoji neizmerni ustvarjalnosti. Tvoje barve so moj navdih, Tvoji zvoki so moja glasba. Občudujem Tvojo nežnost in moč, ki se prepletata v popolni harmoniji. Tvoje reke, tekoče kot žile življenja, Tvoji gozdovi so dom za mnoge živali in rastline, Tvoje morje nosi skrivnosti globin. Vsak Tvoj del me uči ljubezni, sprejemanja in spoštovanja. V šumu listja pod nogami slišim Tvoj nežen smeh, v kapljici rose, ki si je na pajčevini. Tišina Tvoje noči je postelja, na kateri počiva moja duša, Tvoja jutra pa so zame najlepša pesem. Odkar

pomnim, si bila zame zatočišče in vir navdih. Tvoje zelene doline, modro nebo, raznolika bitja in dišeče cvetlice so mi dale moč in vero v lepoto življenja. Tvoje gore so moja trdnjava, Tvoji gozdovi so moje svetišče in Tvoje reke moj navdih. V letih življenja sem spoznal Tvojo neprecenljivo vrednost, Tvojo nežnost in Tvojo moč, ki je sposobna zdraviti najgloblje rane. Tvoja vztrajnost me navdihuje. V šumenju Tvojih rek vidim odločnost, da preмагаš vsako oviro na poti. V vzponih Tvojih gora čutim Tvojo trdnost in vzdržljivost. Tvoje neurje mi pove, da si lahko divja, a hkrati neizmerno čudovita. Tvoja moč je v vsaki kapljici dežja, ki oživi suho zemljo, v vsakem sončnem žarku, ki prebija temo. Od Tebe sem se naučil povezanosti vsega živega. Tvoja zapletena mreža življenja je čudež, ki ga vsak dan občudujem. Rastline, živali, ptice in človeštvo, vsi smo del Tvojega veličastnega načrta. Tvoje cvetlice so moji dragulji. Občudujem njihovo nežnost, barvitost in edinstvenost. Ko hodim po Tvojih travnikih, se potopim v svet barv in vonjev, ki jih ponujaš. Vsak cvet je kot dar, ki mi ga podariš, ko Te obiščem. Tvoje cvetlice me učijo o krhkosti življenja in o tem, kako pomembno je ceniti vsak trenutek lepote. Tvoje živali so moji prijatelji. Opazujem njihovo igro in preprostost ter se učim, kako živeti v sožitju s Tvojim svetom. Tvoje barve so moje veselje. Vsak odtенок Tvoje zelene, modre, rdeče in rumene barve je kot pesem, ki me pomiri in me spomni na Tvojo izjemno domiselnost. Ko opazujem Tvoje cvetove, Tvoje drevesne veje, ki plešejo v vetru, in Tvoje gore, ki se dvigajo proti nebu, se zavedam Tvoje veličine. Tvoje barve odražajo Tvojo raznolikost in bogastvo, ki ju nosiš v sebi, in vsak trenutek, ko sem v Tvoji prisotnosti, se počutim blagoslovljeno. Si čudež, ki je predstavljen pred nami vsak dan, a se včasih bojimo opaziti Tvojo resnično veličino.

Nikoli ne bom mogel dovolj izraziti hvaležnosti za vse, kar mi daješ. Tvoja radodarnost je brezmejna. Si učiteljica, ki me uči potrpljenja, spoštovanja in skromnosti. Ob Tebi sem se naučil pomembnosti sožitja in harmonije. Tvoja neustrašnost me očara in napolni z občudovanjem. Tvoji slapovi padajo v globine z neizmerno hitrostjo, Tvoje ravnine se raztezajo, kamor seže pogled našega skromnega očesa. Tvoja lepota je vsak plamen, ki plapolna na soncu, in je simbol Tvoje življenjske energije. Ti mi daješ pogum, da sledim svojim sanjam, in me učiš, da se ne glede na ovire lahko dvignem in sledim svojim sanjam.

V Tvoji tišini najdem notranji mir, v Tvoji raznolikosti najdem navdih. Skupaj ustvarjava čarobne trenutke, ki mi bogatijo dušo. Hvaležen sem za vsako sončno jutro, za vsak deževen dan, za vsak cvet, ki zacveti spomladi, in za vsak list, ki odpade jeseni. Tvoje reke so moje zrcalo. Ko se oziram nanje, vidim odsev svoje lastne duše. Njihove vode so kot Tvoje solze, ki tečejo skozi čas, pričajoč o zgodovini in modrosti, ki se skrivata v Tebi.

Vendar, draga Narava, se zavedam tudi Tvoje ranljivosti. Vidim, kako Te človeška roka spreminja, kako se Tvoji gozdovi krčijo, Tvoje reke onesnažujejo, Tvoje živali izumirajo. Tvoja bolečina je tudi moja bolečina. Obžalujem vsako kapljo Tvojih solza, vsak list, ki odpade zaradi naših dejanj. Sporočam Ti, da sem tukaj, da Te varujem, da Te ljubim, da se borim za Tvoje ohranjanje.

Narava, Ti si moje zatočišče, moj navdih, moja ljubezen.

S spoštovanjem in ljubeznijo ...

Tvoj Blaž

Gašperjevo pismo

Ime: **Prijatelj**

Naslov: **Mati**

Kraj: **Podeželje**

Zadeva: **Pismo materi**

Pozdravljena, mati!

Ravno sem prišel s treninga, bolje, pripeljala me je mami. Poškodoval sem si gleženj, ki je kar precej spremenil svojo obliko in barvo. Mami mi je rekla, da mi ga bo povila s šentjanževim oljem. Hitro sem poguglal po svojem prenosniku, kaj ima v mislih. Med približno dvainštirideset tisoč zadetki sem šentjanževko našel kot zdravilno rastlino. Čeprav je del tebe, je še nikoli nisem zares videl. Poznam samo rdečo tinkturo na naši polici, kaj je v njej, ne vem, vem pa, da pomaga.

Pričelo je deževati, noga me precej boli, zrem skozi okno in brskam po spominu, zato sem se odločil, da ti pišem, da ne boš rekla, da vedno iščem razloge za svojo neodzivnost v šolskem delu. Povem ti, mati, da je danes res težko ohraniti ostrino uma, pozitivno naravnost, da o preprostosti duha sploh ne govorim ... Pa vendar, želel bi deliti svoje spomine s tabo, ki nas ohranjaš pri življenju. Kar naprej poslušam o fleksibilnosti mišljenja, sam pa imam rad zapisano besedo, pa

ne na računalniku, ki je kot avtocesta v L. A.-ju, ampak na listu A4-formata.

Hiša, v kateri živim s svojo družino, jaz sem namreč rojen že v času, ko smo se preselili iz blokovskega naselja, stoji tik ob gozdu, na podeželju. Mimo nas pelje cesta, ki je sedaj zelo prometna. Mami in ati pravita, da včasih ni bilo tako. Pred leti, ko sta bila vpeta v najhujšo gradnjo, je mimo naše parcele le redko pripeljal kakšen avto. Danes je tehnološki determinizem močno posegel tudi na podeželje. Ati se rad pošali, da kolo traktorja, ki pelje mimo naše hiše, stane več kot naš avto.

Ko smo še gradili, je moj oče bil veliko na terenu, med drugim tudi v Moskvi, v času, ko so radionuklidi černobilske nuklearke preplavili dobršen del sveta. Vem, da si takrat jokala nad človeško napako, ravno tako kot jočejo matere sedemsto tisočih otrok, ki živijo na kontaminiranem območju. Takrat me k sreči še ni bilo, zato ne vem, ali je moj oče plešast zaradi sevanja ali genetike. Upam, da zaradi slednjega.

Tudi na podeželju je tehnologija gonilna sila družbenega napredka. Ne znam si predstavljati mame, ki hodi v službo, cele večere presedi pred računalnikom, za službo, seveda, da ne bi imela svoje desne roke, pomivalnega, pralnega, sušilnega stroja, indukcije ..., vsega, kar smo »baje« imeli že v mestu. Razmišljam, kam smo prišli. Kje se bomo ustavili? Na podeželju sušiti perilo v sušilnem stroju? Vprašam se, ali je Tesla ob svojem genialnem umu želel to. Ali je imel v mislih svojo mater? Da ji olajša delo? Ne vem! Zagotovo si ni predstavljal, da bo nekoč hiša ob gozdu ogrevana s toplotno črpalko, kot je naša. Je to še naravni človek? Kdo je kriv, da je tako? Je to brezbržnost, želja po imperiju ali zgolj to, da ne znamo več ure pospraviti v predal in določiti časa po legi sonca? Odrasli bodo rekli, da je to hitri tempo, mladi bi rekli, da se brez tehnologije ne da živeti, starejši pa se v svoji samoti spominjajo svojega otroštva in prve ljubezni. Občutek imam, da se obnašamo tako, kot da nam neprestano preti zunanja grožnja.

Pogrešam te, mati. Se spomniš, ko sem bil še majhen, kako sem tekal po travi in plezal po drevju? Vedela si, da se rad skrivam v krošnjah in tam občepim, da me nihče ne bi našel, saj sem v plezanju bil zares dober. Nisem si znal poiskati prijateljev, ker sem se bal računalniških igrice, ki so bile nasilne.

Tega preprosto nisem maral, še manj praznovanja rojstnih dni, saj so mi prijatelji vedno jemali stvari brez vprašanja, sam pa sem moral potem pospravljati in bilo mi je hudo za polomljenimi igračami. Danes vem, česa sem se najbolj bal. Bal sem se za svoje knjige. Te so mi pome-nile vse in še danes jih obožujem. Spominjam se, da sem si takrat želel, da bi mi dala samo en znak, naj popeljem svoje prijatelje v gozd, ker sem tam bil najspretnější, ampak je ostalo zgolj pri mislih, saj nobenemu otroku boso tekanje, plezanje po drevju ali streljanje s fračo ni pome-nilo nič. Večino rojstnih dni so se udeleževali, da bi se družili med sabo, ne pa s »čudnim« fantom na robu gozda. Danes bi jim rekel: »Če mi kdo pove, da to, kar mislim ali počnem, ni prav, se bom spremenil, kajti iščem resnico, s katero ni bil nihče nikdar zares prizadet.« Sam sem bil večkrat, vendar sem preživel. Kako, ne vem!

Tebi zaupam. Vem, da me boš varovala kot v krošnji dreves, čeprav sem postal suženj navad in sram me je, da je tako. Moja soba je pogosto zastarta z zaveso. Sprašujem se, česa me je strah ... Strah me je samoumevnosti vsakega trenutka ..., še bolj me je strah, da boš ti obupala nad nami. Poleti si poskušala umiriti vodo, vendar je bila njena moč rušilna.

Pred kratkim si bila v Maroku, kjer bi moral biti tudi sam, vendar si me zaščitila in pustila doma. Boš zbrala dovolj moči in združila družbo, ki je konfliktno razdeljena?

Odprl sem okno. Dežna kaplja polzi po steklu. Nastavim prst ..., navlažim ustnice in se vprašam, kako dolgo boš še jokala nad nami. Kako dolgo si bom še lahko vlažil ustnice s tvojimi solzami?

Sedaj bom počasi zaključil. Noga je trdno povita, zunaj že čaka mami s psom na povodcu. Ja, tudi na deželi vodimo pse na sprehod in odšli bomo po kolovozni poti skozi gozd, ki ga v sredini prekinja asfaltna cesta. Za sprehajalce udobno, zate pa ..., mogoče o tem v naslednjem pismu.

Obljubim, da bom odgrnil zaveso in užival v vsakem tvojem trenutku. Na deželi mi je to dano, vsaj še sedaj.

Lep pozdrav

Tvoj »čudni« prijatelj

P. S.: Brez tebe si ne predstavljam življenja, ravno tako kot ne brez svoje družine.

Čestitke za izvrstna dosežka!

Jerneja Vavdi

Umetnije 2023

Letošnje Umetnije, svečano prireditev, na kateri podelimo priznanja za kulturno-umetniško ustvarjanje, sta vodila Ana Iršič in Oskar Kaljun, poezijo in prozo pa so brale Eva Unterlehner, Lori Zafošnik, Erika Adam in Larisa Mesarič, pri dramskem vložku je sodelovala še Eva Krošel. Dogajanje na odru je popestril šolski bend, v katerem so še zadnjič (tik pred maturo) nastopili Liza, Aneja, Nik in Luka iz šolskega benda Recess.

In kdo so po mnenju žirije, ki so jo sestavljali naši profesorji, letošnji nagrajenci?

Proza in dramatika

Žirijo je letos najbolj prepričala kratka zgodba z naslovom Življenje majhnih in nepomembnih ljudi, ki jo je napisala Iris Motaln iz 4. b. To je zgodba, v kateri se obup prelija v upanje, depresivni večeri pa v nova, svetla jutra. S svojimi kontrasti nas spretno vodi v nov dan, ki prinaša nov zagon in svežo energijo.

Drugo mesto pripada Blažu Brumcu iz 2. č, saj je na natečaj poslal kar tri kratke zgodbe, s katerimi je sodeloval na natečajih, ena od teh je objavljena tudi v zborniku bistriške knjižnice. Poslal pa nam je celo eno dramsko besedilo z naslovom Moderna Romeo in Julija, ki obsega kar 31 strani. Voditelja sta nas presenetila in pod fotografijo znamenitega balkona iz Verone prepričljivo zaigrala odlomek iz Blaževe drame.

Tretje mesto pa si letos delijo Kaja Vidmar iz 4. b ter Tjaša Blažič in Sergeja Vogrič iz 3. b. Kaja in Sergeja sta s svojima zgodbama

Vasja Eigner

sodelovali tudi na natečaju bistriške knjižnice in njuni zgodbi sta objavljeni v zborniku.

Poezija

Prvo mesto je tudi na tem področju dosegla Iris Motaln iz 4. b. Iris je svoje pesmi vsako leto pošiljala na Umetnije in sodelovala na mnogih literarnih natečajih. Za svoje pisanje je bila tudi večkrat nagrajena. V štirih pesmih, ki jih je na natečaj poslala letos, pa je žirija opazila rast, napredek, večjo zrelost. V njih Iris zastavlja temeljna vprašanja o življenju in svetu ter odnosih med ljudmi, v katerem občuti ujetost v času in prostoru, a je hkrati drzna in se zaveda, da pasivnost ni najustreznejša drža.

Drugo mesto je pripadlo Aniki Sever iz 1. a, ki je pesem Stopinje prevedla iz emojščine in z njo sodelovala tudi na natečaju Ko te napiše knjiga v okviru mariborskih dnevov knjige.

Na tretjem mestu pa kraljujejo haikuji. Aneja Lončarič iz 4. b je že drugo leto zapored

napisala najboljše haikuje v španščini in v Cankarjevem domu prejela nagrado, njeni haikuji pa so objavljeni tudi v zborniku.

No me dió un golpe
pero lo he sentido
mil veces.

Los sueños son las
respuestas
que no nos atrevemos
a dar.

Me estoy ahogando
en la imposibilidad
de mis deseos.

Me enamoré
de las versiones de ti ...
que no existen.

Gimnazijci iz prvih letnikov pa so na natečaj poslali kar 159 haikujev. Izaja, Zarja, Tevž, Gašper in Urban iz 1. b so to leto napisali haikuje, ki so žirijo najbolj navdušili.

Življenja korak
za vsakega ni enak.
Potuj, raziskuj.

Imela bi svet,
v katerem je ocean,
brez človeških ran.

Neskončnost časa
nam trenutke odnaša.
Minljivost ljudi.

(Izaja Potočnik Smogavec)

Dijakinje in dijaki četrtil letnikov pa so pri pouku slovenščine ustvarili barvite, zelo izvirne družbenokritične konse. Še posebej čestitamo naslednjim avtorjem: Gašperju Kokliču, Nejli Perenda, Ines Krček, Kaji Dolenc, Živi Mlakar in Žigu Pipenbaherju, ki je svoje avtorstvo razkril šele na prireditvi.

Na natečaj je letos prispelo tudi veliko ljubezenskih pesmi. Najboljše so napisali Anže Žnidarko iz 3. b, Zarja Robar

iz 1. b, Taja Leskovar iz 2. a, Ema Pogorevc iz 2. a, Lori Zafošnik in Larisa Mesarič iz 2. b.

Likovno področje

Tretje mesto si letos delita dijakinji Klara Jevšinek iz 3. č in Erika Adam iz 2. b.

Drugo mesto pripada Maši Štante iz 1. č z odlično, drzno in zanimivo naslikanim levom. Drugo mesto z Mašo deli še Luka Urban Kitek iz 4. b s tremi slikami na platna večjih formatov. Za slikarje začetnike obvladovanje kompozicije na večjih formatih ni lahko, a je Luki to dobro uspelo. Dobro je upodobil proporce človeške figure in na portretu, pri sliki pokrajine pa je ustvaril zelo lepo barvno harmonijo.

Malo po roku pa je svoje slike na natečaj poslala še Nina Brence iz 4. b in zasedla prvo mesto. Profesor Dragič

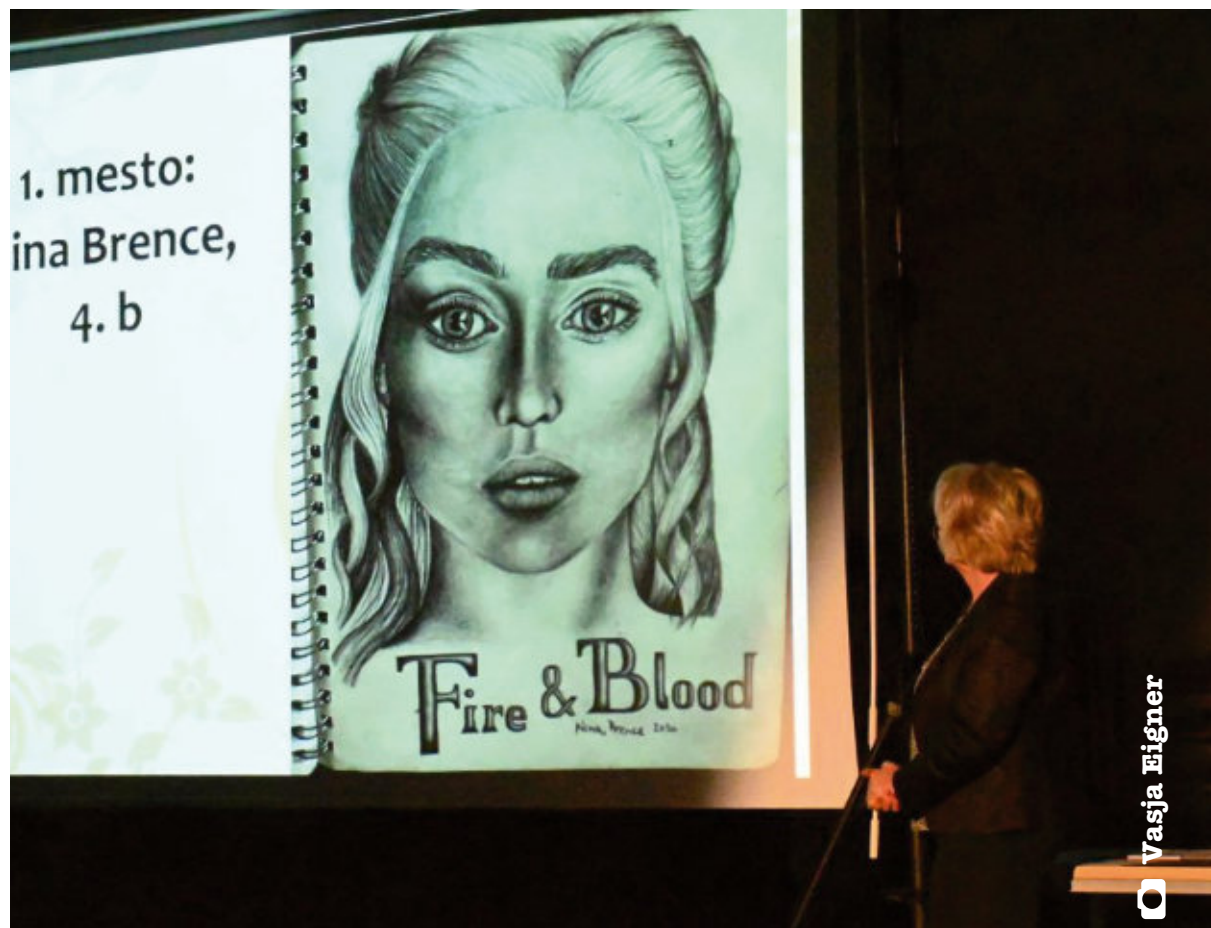
je pohvalil vse njene izredno kakovostno izdelane realistične risbe z vsemi detajli in dovršenim senčenjem.

Lutkovna ustvarjalnost

Za ustvarjalnost moramo čestitati tudi LUTKOVNEMU KROŽNIKU SŠSB za predstavo Antigona, s katero so se uvrstili na Vizije. V njej sodelujejo: Brin Gregorič iz 1. a, Nuša Hojnik iz 1. b in Marja Bučar iz 1. a.

Fotografija

Prvo mesto: Vita Bratkovič iz 3. a. Vita zna s fotoaparatom ujeti izvirne trenutke v svoji okolici. Sodelovala je v številnih fotografskih natečajih, s svojimi fotografijami je opremila tudi zbornik bistriške knjižnice Ljubim, torej sem. Že drugič zapored pa se ji je uspelo uvrstiti med naj-

boljših deset na Fotovizijah, kjer je dosegla prvo mesto v državi!

Drugo mesto letos pripada Arneju Gabrijanu iz 4. b, ki je na natečaj poslal ogromno odličnih fotografij. Fascinira ga narava, tema – zgodnja jutra in večeri, nevihte, narava in avtomobili.

Na tretjem mestu sta Lori Zafošnik iz 2. b in Vita Robar iz 3. b. Lori je naredila zelo dobro fotografijo prisrčnega vrabca, ki je videti, kot da ji je poziral. Vita pa je ustvarila svojo vodno kompozicijo, v kateri je ujela padec kaplje v vodo in njen odboj v obliki krone.

Področje oblikovanja

Na četrtem mestu je odpiral. Ja, prav ste prebrali. Ampak to je poseben odpiral. Ta odpiral za steklenice je izdelan iz aluminija s postopkom litja v peščeno mešanico v naši metalurški delavnici. Izdelali so ga: Jure Kukovič, Žiga Jug, Maksimiljan Jevšinek, Gregor Fideršek, Žiga Javornik, Vid Ačko in Lucija Globovnik iz 3. c.

Na tretjem mestu sta dva

logotipa, ki sta nastala v okviru mednarodne izmenjave s prijatelji iz Španije. Oba bosta na prihodnji izmenjavi našla prostor na majicah, ki jih bomo nosili, ko bomo šli naslednjič v Španijo. Avtorji prvega so: Miha Mavsar, Jernej Kosajnc, Pia Tarkuš in Špela Dokič iz 3. b, avtorji drugega logotipa pa so Jaka Zorko, Alja Šega in Maja Zupančič iz prvega letnika gimnazije.

Na drugem mestu je Vita Bratkovič iz 3. a, ki je oblikovala logotip za program ekonomski tehnik, ki ga ekonomisti že ponosno nosijo na svojih črnih majicah.

Na prvem mestu je dizajnerska obleka, ki jo je v celoti oblikovala, zanjo nakupila material in jo sama zašila Kaja Vidmar iz 4. b. Ta originalna večerna obleka pa ni obvisela v omari, ampak jo je Kaja nosila na svojem maturantskem plesu!

Filmska dejavnost

Filmska dejavnost na naši šoli ima dolgo tradicijo. Letos sta v okviru ITS Umetnost nastala dva kratka filma, za katera so že prejeli tri nag-

rade: tretje mesto na festivalu FOMB v Mariboru in dve srebrni na državnem filmskem tekmovanju Slovenščina ima dolg jezik.

Film Nočna mora so ustvarile Špela Črešnar, Eva Unterlehner, Katarina Pučnik, Ema Pogorevc, Ela Brezovšek, Taja Leskovar, Eneja Šoster in soigralec ter krivec za nočno moro Miha Bučar iz 4. b. Mamo in prijateljico pa sta prepričljivo odigrali profesorici Tanja Dabanović in Pika Smogavec.

Drugi film ima naslov Zaprte oči, odprta usta in v njem so svoje vloge odlično odigrali tudi naši profesorji, svoje obraze pa so posodile še druge dijakinje in profesorice ter celo kuharica Milena! Film so ustvarile Larisa Mesarič, Lori Zafošnik, Erika Adam, Zarja Juhart, Eva Lah, Neli Sevšek in Hana Hren.

Oba filma smo si ogledali in požela sta glasen aplavz.

Na koncu smo na oder povabili še gospo ravnateljico, ki ustvarjalnost na naši šoli vsako leto znova vztrajno podpira!

Maja Kodrič Crnjakovič

Vasja Eigner

Vinko Möderndorfer pri nas

V torek, 4. aprila 2023, je dijake 3. letnikov gimnazijskega programa v okviru projekta Povabimo besedo in ITS-a obiskal znani slovenski pesnik, pisatelj, dramatik in esejist Vinko Möderndorfer.

Verjetno ga srednješolci najbolj poznamo po mladinskem romanu Kit na plaži, v katerem nam na laičen, a hkrati tudi zapleten način predstavi način življenja z osebo z Downovim sindromom. Njegova znana dela so še Kot v filmu, Sončnica, Jaz sem Andrej, Romeo in Julija sta bila begunca ...

Z umetnikom sta se pogovarjala Lij Krempl in Oskar Kaljun iz 3. a. V 90-minutnem pogovoru, ki je minil, kot bi trenil, nam je spregovoril o svojem delu danes: koliko časa na dan piše, kaj so (bili) njegovi navdihi za pesmi, eseje, zgodbe in navsezadnje tudi dramske igre. Med drugim je omenil tudi svojo prvo pesniško zbirko iz let, ko je obiskoval še pedagoško gimnazijo, povedal pa je tudi marsikaj o svojem otroštvu v Celju, ko je živel v majhnem stanovanju z mamo, s sestro in tremi tetami. Dve sta bili gluhi in v določenih trenut-

kih, še posebej ko sta ga pospremili v šolo, z njim »kretali« in so drugi to videli ter se norčevali, se ju je sramoval. Prav to je bil njegov navdih za besedilo Kit na plaži. Slišali smo lahko tudi o njegovi odločitvi za študij, o grenkih spominih na srednješolska leta, veselih na študijska, o sedanjem delu na fakulteti ...

Poleg pisanja dela tudi v gledališču in je režiser raznih filmov – januarja prejšnje leto je na filmska platna prišel Srčni zastoj. Ogledali smo si

napovednik za ta pretresljivi film, slišali odlomke iz njegovih del, ki so jih brali dijaki, uživali s šolskim bandom, ki je popestril dogajanje. Prav posebna je bila dramska uprizoritev dela romana Pes je lajal vso noč, ki jo je pripravil Oskar Kaljun. Lahko rečem, da smo od srečanja zares veliko odnesli. Veseli smo, da smo lahko na šoli gostili tako vsestranskega in razgledanega človeka. Pa še kdaj ...

Sergeja Vogrinec

Nekaj vtisov dijakov

»Bilo je zelo zanimivo, veliko novega smo se naučili.«

»Najbolj mi je bil všeč odlomek Pes je lajal vso noč.«

»Všeč sta mi bili ta pisateljeva energija in samozavest.

Izredno me veseli, da ga ni bilo strah povedati tega, kar si misli o slovenski družbi v 21. stoletju.«

»Na še več takih srečanj! Se vidi, da so vložili veliko truda v dogodek.«

osebni arhiv

Zaključek bralne značke

s pisateljico, psihologinjo in našo nekdanjo dijakinjo Tanjo Špes

V oktobru, mesecu skupnega branja, smo članice ITS Umetnost 3 pripravile zaključek bralne značke. Na pogovor smo povabile Tanjo Špes, našo nekdanjo dijakinjo, zdaj pisateljico in psihologinjo.

V življenju se marsikaj prepleta in gre z roko v roki. Tanja je že dolgo imela v sebi strast do pisanja in raziskovanja človekovega notranjega sveta, ki se je skozi leta študija psihologije še poglobila. In prav psihološke teme in tegobe sodobnega človeka so osrednji motiv kratkih zgodb Tanjinega prvenca – zbirke kratkih zgodb z naslovom *Nedaleč stran*, ki je izšla pri Cankarjevi založbi.

Pri pripravi prireditve smo sodelovali vsi ITS-ovci

pod budnim očesom mentorjev Maje Kodrič Crnjakovič, Vasje Eignerja in Alenke Bratkovič. Prireditve sva povezovali Larisa Mesarič in Lori Zafošnik. Šolski bend je poskrbel za glasbeni del prireditve, Eva Unterlehner in Oskar Kaljun sta odlično predstavila in odigrala dogajanje zgodbe *Muzej*. Zgodbo je dramatisirala (s pomočjo ekipe ITS Umetnost) Eneja Šoster, spremno besedilo pa je prebrala Erika Adam. Za fotografije je poskrbela Zarja Juhart, za predstavitev na platnu pa Eva Lah, Hana Hren, Katarina Pučnik in Ela Bezovšek.

Zbirka *Nedaleč stran* vsebuje 17 zgodb, ki so žanrsko umeščene v znanstveno

fantastiko z izrazitimi psihološkimi potezami in opisujejo, kakšno bo morda življenje čez nekaj desetletij, če se bo tehnologija še močnejše zasedrila v naš svet. Ali bomo res postali sužnji umetne inteligence, interaktivnih tabel, čipov? Tanja nas s svojim prvencom navdihuje in opozarja na to, kako je pomembno, da ne izgubimo občutka za sočloveka.

Iz zgodbe v zgodbo nas Tanja popelje v mozaik lucidnih vizij sodobne družbe, ki se ne zanaša več na solidarnost, zaupanje in človečnost, temveč na računalniško vodene mehanizme. A vsega se ne sme izdati. Vredno je knjigo prebrati in se zamisliti.

Tanja Špes je mlada in perspektivna pisateljica. Rada potuje, rada ima svoj poklic, najraje pa seveda piše in potuje med besedami. Veseli smo, da smo lahko spoznali njo in njen prvi pisateljski izdelek. Glede na njeno mladost in entuziazem verjamemo, da je ta prvenec šele začetek njene uspešne kariere, ki jo bo gradila kot pisateljica in psihologinja.

Lori Zafošnik

Foto Brbre

Božično-novoletni koncert ŠŠSB 2023

V sredo, 20. 12. 2023, se je športna dvorana Srednje šole Slovenska Bistrica začela tresti v ritmih pesmi Kiše jesenje Prljavog kazališta z odličnim vokalom Nuše Hojnik. S tem se je pričel zdaj že tradicionalni dobrodelni božično-novoletni koncert, ki je tudi letos privabil lepo število obiskovalcev.

Pod taktirko zborovodkinje Eve Kundih so šolski zbor, bend in solistke predstavili trinajst pesmi. Druga po vrsti je bila Čakala bom

Ansambla Avseniki, ki so nam jo predstavile Eva Unterlehner, Zarja Robar, Maja Jurčič in Nuša Hojnik. Pesem I have nothing sta s plesno koreografijo popestrila Izaja Potočnik in Jaka Krošl, izvajala pa jo je Zarja Robar. Pesem Belih vran Maček v žaklju je naš zborček zapel sam, potem pa sta nam Zarja in Maja zapeli Lutko za bal, ki jo v originalu izvaja Parni Valjak. Naslednjo pesem Africa sta napovedovalca napovedala s sledečimi besedami: »Glej, Mi-

lica, zebra!« ... »Butelj!« in s tem pošteno nasmejala občinstvo. Izvedle so se še sledeče pesmi: Piano Man Billyja Joela, Na avtocesti Ansambla bratov Avsenik, Vsak je sam Alenke Godec in Don't stop believing skupine Journey. Seveda pa ni manjkalo božičnih zimzelenih pesmi. Ana Eva Prgin Adelstein nam je zapela Whamov Last Christmas, ob koncu večera pa se je zbor poslovil s pesmijo Božično drevo.

Da je predstava tudi letos

Foto Brbre

bila fantastična, sta na pomoč (kot vsako leto) priskočila profesor Robert Obrul in mag. Gregor Artnik. Treba je bilo napisati scenarij, pripraviti voditelje in se urediti v usklajenem petju, zato so se priprave na koncert začele že septembra. Intenzivne priprave za šolski zbor in bend so potekale v Celju v Domu sv. Jožefa, in sicer 12. in 13. 11. 2023. Kljub napornemu

delu so našli čas tudi za druženje in sprostitev.

Čarobnosti našega koncerta so se letos naužili tudi osnovnošolci iz občine Slovenska Bistrica in iz okoliških občin, saj so bili ob 11. uri povabljeni na generalko. Oskar Kaljun, Lij Krempelj in profesorica Nataša Gumilar Papotnik so v vlogi najstnikov Blaža in Eme ter njune babice mladim obiskovalcem, kas-

neje pa tudi vsem obiskovalcem koncerta, skušali sporočiti, da si moramo vzeti čas za družino in tiste, ki jih imamo radi. To je tudi smisel božičnega vzdušja, ki smo ga hoteli pričarati.

Eneja Šoster

Foto Brbre

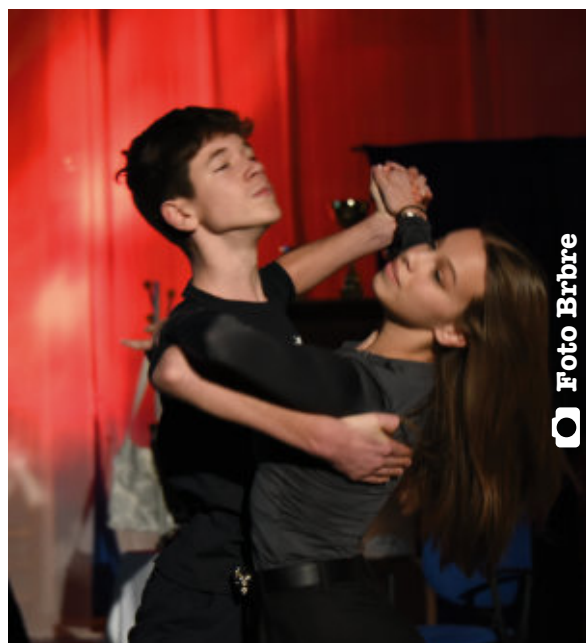

Foto Brbre

Nesebičnost obstaja

Ema že dolgo ni smučala. To je bil njen prvi dan smučanja po dveh letih. Nazadnje se je podila po belih poljanah s svojim bivšim fantom, ki jo je pustil zaradi denarja, saj ni izhajala iz premožne družine. Njena mama je bila po poklicu frizerka in je vsak delovnik urejala frizure nadležnim strankam, ki so zahtevale od nje vse živo, njen oče pa je bil gradbenik. Vseskozi je moral delati to, kar mu je bilo ukazano, pa četudi je moral osem ur mahati z metlo kot kakšen čarovnik z Bradavičarke. Plače niso bile nič kaj boljše od dela in nadležnih uporabnikov storitev, zato si je Ema želela le, da bi doštudirala in si našla dobro službo, v kateri bi uživala in bila za opravljeno delo odlično plačana. Ampak do tja ji je še manjkalo kar nekaj mučenja na trdih šolskih stolih in prenašanja profesorjev, ki vsako leto predavajo enako snov. Še dobro, da se ne naveličajo poučevanja, saj bi se ga ona že po dveh letih, tako kot se je v svojih triindvajsetih letih naveličala že ogromno stvari.

O tem je razmišljala in se spuščala po Mašinžagi. Edina smola smučišč je, da se moraš vsakič vrniti nazaj na vrh hriba, je razmišljala, ko se je s sedežnico vračala na vzpetino. Ona bi smučala kar naprej ... Zakaj noben hrib ni ravnina z malim naklonom? Lahko bi se peljala par kilometrov, potem bi nazaj tekla na smučeh po malem hribčku, nato se ponovno spuščala. To je bila idealna ideja, vendar težko dosegljiva. Lahko bi začela razmišljati o kakšnih izdelkih. Mogoče postane kdaj podjetnica ...

Ravno se je preoblačila pri avtomobilu. Premražena je bila do kosti. Že sicer je bila bolj zmrzljive narave, tako da je hodila po svetu oblečena še bolj kot Eskimi. Ko se je končno preoblekla, si je privoščila skodelico čaja iz termovke. Bil je še precej vroč, kljub temu da ga je nalila že pred skoraj petimi urami. Med pitjem je opazovala, kako ljudje smučajo. Vsi znajo odlično smučati, tako kot ona, a na začetku ni bilo tako ... Padala je za vsakim tretjim vogalom ali pa se ji je kdo nastavil, da se je zaletela vanj. Mogoče je bila samo premalo pozorna in bi morala bolje opazovati dogajanje okoli sebe, vendar kako, če se zase ni znala prav poskrbeti!

Ko se je prvič zaletela v mimoidočega smučarja, si je ta ubožec zvil zapestje, ona pa je doživela rahel pretres možganov. Tako je bilo smučanja prehitro konec za oba in znašla sta se na urgenci. Na srečo jima ni bilo nič hujšega, Ema pa si še nekaj let ni upala postaviti na smuč.

Ko pa je nazadnje treščila v nekoga, je spoznala svojega fanta. In to je bilo ravno na ta dan pred dvema letoma. Sledila je nekemu drugemu fantu, ki ji je padel v oči takoj, ko ga je videla. Nato ga je zasledovala, a tako daleč, da se je zaradi njega izgubila. Ni vedela, kje je, in tudi ni imela pojma, od kod je prišla! Vedela je le, da mora priti nekako do avtomobila, saj se že temni. V trenutku, ko je razmišljala, kako bo prišla do avta, pa je mimo nje prišel smučar. Opazil je, da je vsa zmedena, zato jo je vprašal, če je z njo vse v redu. Seveda ni prejel odgovora, je pa dobil vprašanje, če jo lahko spravi domov. Tako sta se peljala nazaj s sedežnico, in ko sta že skoraj prišla do izhoda s proge, je Ema prepozno začela ustavljati in podrla ubogega fanta na tla. Na njeno veselje nikomur ni bilo nič, izmenjala sta si telefonski in čez mesec dni postala par, a njuna zveza žal ni trajala dolgo.

Vsa zatopljena v razmišljanje je spila čaj, nato pa je vzela torbico in iz nje telefon. Pogledala je na uro in videla, da še je kar nekaj časa do poteka dnevne smučarske vozovnice. Ravno je hotela pospraviti telefon, ko je doživela nekaj čudnega ... Do nje je prismočal moški, oblečen v črn kombinizon, in ji začel iz rok vleči torbico. Branila se je in kričala: »Pusti mojo torbico! Na pomoč! Pomagajte, moja torbica!« je jokala, moški pa je še bolj grabil po torbici.

»Stoj, policija!« se je zaslislalo iz množice. Ema je za trenutek obstala, ropar pa ji je v tistem iz rok izpulil torbico.

Takoj se je začel poganjati in se od pretresenega dekleta naglo oddaljevati. Še vedno je kričala za njim. Ko je tat bil okoli deset metrov stran, se je iz množice pripeljal policist.

»Ne skrbite! Ujel ga bom! Počakajte tukaj!« ji je rekel. Še preden mu je Ema odgovorila, se je policist že podal na lovljenje roparja.

Tako se je začela divja vožnja po smučiščih na Rogli. Ropar je hitel, da bi obdržal svoj plen, policist pa je s hitrostjo tvegal svoje življenje. Divjala sta po smučišču, nepridiprav pa se je vsakič, ko je policist prišel blizu, izmaknil in še bolj »pritisnil na plin«.

A kmalu sta prišla do konca smučišča in zašla med sneg in kamenje. Slednjemu sta se spretno izmikala. Naenkrat pa je ropar s svojimi smučmi zadel ob večji kamen. Padel je in obležal na snegu.

Ko je policist videl, da je ropar padel, je zavrl in se približal. Ubežnik ga je samo pogledal in že mu je bilo jasno, da je ujet. Ko so še drugi policisti prišli do kraja aretacije, so najprej čestitali kolegu, da je uspešno ulovil nepridiprava. Kmalu je skupaj s policistom na smučeh prismočala tudi Ema. Objela je policista, ki je žrtvoval svoje življenje za njeno torbico. »Hvala vam za vso požrtvovalnost,« se mu je zahvalila. »Izvolite torbico,« ji je rekel policist in ji izročil ulov.

»Hvala. Sem Ema!« mu je rekla in mu podala roko.

»Jaz pa sem Žan,« ji je odvrnil policist.

»A imate čas za kakšno pijačo, da se vam oddolžim?« je vprašala Ema.

»Seveda imam čas, ampak po končani izmeni. Z mano se boste odpravili na policijsko postajo, da opravimo vso papirologijo, kot je treba, nato pa se lahko odpraviva na pijačo.«

»Dobro. Greva sedaj, ker me že zebe?« ga je vprašala in ni dobila odgovora, Žan se je le nasmejal in jo potrepljal po rami.

Po dobrih dveh urah izpolnjevanja papirjev in obrazcev na policijski postaji sta Žan in Ema končno šla na pijačo. Oba sta bila zelo žejna, saj je Ema nazadnje pila čaj na Rogli, Žan pa je ugotovil, da je bil tudi zelo lačen. Tako sta v restavraciji pojedla še večerjo in dan končala s sprehodom pod lučkami.

»Je mogoče, da je to začetek lepega prijateljstva ali pa morda še česa več?« je Žana pred svojimi domačimi vrati vprašala Ema.

»Nikoli ne veš,« ji je rekel in jo na kratko poljubil na lica. Ema je zardela, Žan pa je vrnil k avtomobilu in se odpeljal.

Blaž Brumec

DALL-E

Neja Prosenjak

Iz vesolja v ZDA

Med 14. in 19. majem 2023 je v Dallasu v ZDA potekal Mednarodni sejem znanosti in tehnike, na katerem sta svoje raziskovalno delo predstavila tudi naša dijaka Hana Brumec in Damjan Dovnik.

Mednarodni sejem znanosti in tehnike Regeneron International Science and Engineering Fair je namenjen predstavitvi raziskovalnih del srednješolcev in srednješolcev in je največji tovrstni dogodek za mlade na svetu. Poteka od leta 1950, organizira pa ga ameriško Društvo za znanost Society for science. Letošnje srečanje je potekalo v Dallasu, na njem pa je sodelovalo več kot 1600 mladih iz 64 držav sveta in 49 ameriških zveznih držav.

Dijakinja Hana Brumec in dijak Damjan Dovnik iz Srednje šole Slovenska Bistrica sta bila edina slovenska predstavnika na srečanju. V Ameriko ju je spremljal Matjaž Dlouhy, zunanji sodelavec ZOTKS. Raziskavo Merjenje oddaljenosti kefeid tipa Delte Ščita, ki sta jo izpeljala pod mentorstvom mag. Marka Žigarta in dr. Jureta Japlja s projekta GoChile, sta izvajala v šolskem letu 2021/2022. Uporabljala sta slovenski daljinsko vodeni teleskop v Čilu, ki ga Univerza v Novi Gorici in slovenska astronomska revija Spika ponujata za raziskovalno dejavnost mladih.

Njuna tema s področja fizike in astronomije se loteva merjenja oddaljenosti posebnih pulzirajočih zvezd, ki z lastno periodo spreminjanja sija razodevajo svoj izsev. Ob navidezem siju je izsev zvezde ključna količina za določitev njene oddaljenosti. Z raziskavo sta prepričala komisijo pri Zvezi za tehnično kulturo Slovenije (ZOTKS), da je nalogo izbrala kot primerno za predstavitev na olimpijskih igrah mladih znanstvenih talentov, kakor imenujejo ISEF. S tem ZOTKS ponuja edinstveno priložnost, da se lahko mlade raziskovalke in raziskovalci iz Slovenije udeležijo najpomembnejših mednarodnih raziskovalnih srečanj in tekmovanj ter se na njih dokažejo. Regeneron ISEF jim ponuja priložnost, da predstavijo svoje raziskovalno delo in se mednarodno povežejo z vrstnicami in vrstniki ter strokovnjakinjami in strokovnjaki s področja znanosti in tehnike.

Želimo si, da bi Hana in Damjan še naprej uspešno raziskovala ter da bi ZOTKS še naprej podpirala raziskovalno dejavnost mladih ter požrtvovalno delo njihovih mentoric in mentorjev.

Mag. Marko Žigart

 arhiv SŠSB

Mag. Marko Žigart: To so pomembni trenutki za naravoslovno področje na naši šoli

Za dolgoletno mentorstvo dijakom in za požrtvovalno delo pri razvojnih projektih SŠSB je bil mag. Marko Žigart, profesor fizike, nagrajen s posebnim priznanjem. Z njim smo pripravili ekskluzivni intervju.

Septembra letos ste prejeli plaketo prof. dr. Aleksandre Kornhauser Frazer. Nam lahko, prosim, podrobneje predstavite, ob kateri priložnosti se ta plaketa podeli?

Plaketo podeljuje Slovenska znanstvena fundacija, ki bdi nad skladom Pro Natura, ki je sklad prof. dr. Aleksandre Kornhauser Frazer. Prejmejo jo mentorji, ki uspešno uvajajo mlade v raziskovalno delo na področju naravoslovja. V letošnjem letu so podelili dve plaketi, eno za mentorstvo v osnovnih šolah in eno za mentorstvo v srednjih šolah. Plaketo sem prejel 26. septembra 2023 na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo v Ljubljani na svečani otvoritvi vsakoletnega Festivala znanosti.

Kakšni so bili občutki ob prejemu te plakete?

Ko je na otvoritvi festivala dr. Aleš Musar, predsednik upravnega odbora sklada, napovedal moje ime in ko sem v polni dvorani zas-

lišal aplavz podpore naših dijakinj in dijakov ter svojih kolegic, sem se zavedal, kako pomembni trenutki so to za naravoslovno področje na naši šoli. Takšna priznanja po navadi prejmemo, ko smo na svojem področju delovanja dovolj uspešni, da to prepoznajo neodvisne institucije, ki vrednotijo takšno delo. Bil sem ponosen na sebe, predvsem pa na vse dijakinje in dijake, ki so bili vsa ta leta pripravljeni raziskovalno delovati na področju naravoslovja. Z veliko mero spoštovanja do svojih kolegic in kolegov, ki delujemo na področju mentorstva raziskovalnim nalogam, se zavedam, da je to priznanje pravzaprav namenjeno vsem nam, saj je zaradi timskega dela mnogokrat težko izluščiti zasluge posameznice oz. posameznika. Ob prejemu sem se še dodatno zavedal, kako pomembno nalogo opravljamo pedagoški delavci in da nam takšna priznanja nalagajo dodatno odgovornost za nadaljnje delo z mladimi.

Ste zelo priljubljen profesor fizike na SŠSB. Kako bi opisali delo z dijaki?

Predvsem me preseneča, da se po vseh letih delovanja v šolstvu opravljanja poklica učitelja fizike še nisem naveličal. Neprestano sodelovanje z mladimi mi daje svežino, in kar ne zavedam se, da je minilo toliko let. Največjo mero navdiha pravzaprav črpam iz vas. Iz vaše radovednosti, mladostniške razposajenosti, želje po dokazovanju na vam ljubih področjih. Ta neuničljiva in skoraj neukrotljiva mladostniška energija je moje gonilo za delovanje v razredu in izven njega. Zelo sem zadovoljen in ponosen na vas, ko najdete poti, na katerih boste uresničili svoje sanje in nekoč posegli po zvezdah.

Kakšni so bili ob prejemu plakete odzivi vaših sodelavcev?

Predvsem sem začutil, da mi prejeto plaketo privoščijo in da se veselijo z mano. Mislim, da se ne motim, če rečem, da smo na Srednji šoli Slovenska Bistrica uspeli ustvariti podporno okolje, ko smo drug za drugega veseli, če mu kaj posebnega uspe. Naj si bo to dijakinja oz. dijak ali učiteljica oz. učitelj.

Kako vam uspeva, da ste vsa ta leta tako motivirani pri svojem delu?

Že prej omenjena energija mladih, predvsem pa osebna naravnost do odgovornega dela in nenehno čudenje ob odkrivanju nečesa novega.

Vas rezultati vaših dijakov spodbujajo, navdušujejo in vam dajejo nov zagon?

Zagotovo. Dosežki so potrditev, da nekaj počnemo dobro ali pa vsaj izvirno in drugače kot nekdo drug. Mislim, da takšne potrditve občasno vsi potrebujemo. Sem pa ugotovil, da me bolj kot lastni dosežki mnogo bolj razveseljujejo dosežki in rezultati dijakin in dijakov. Na področju raziskovanja so dosežki sicer težko merljivi, tako da je samo raziskovanje in uspešna rešitev problema, ko najdemo skrivno pot do cilja, že velika nagrada. Spoznanje, da smo ob vloženem naporu in z vztrajnostjo uspešno zaključili raziskovanje, nam vliva samozavest in je močna vzpodbuda za nova raziskovanja.

Dijaki so pod vašim mentorstvom dosegali izjemne rezultate. Ste na katerega še posebej ponosni? Namigujem na Damjana in Hano ...

Ponosen sem na vsako dijakinjo in dijaka, ki mu uspe kvalitetno zaključiti raziskavo in jo uspešno predstaviti javnosti. Za to je potrebno veliko odrekanih in tudi poguma. Mnogo dejavnikov vpliva na to, ali bo takšna raziskava tudi

posebej prepoznana pri komisiji, ki vrednoti raziskovalno delo mladih. Zato se, mlade raziskovalke in raziskovalci, morate zavedati, da ni vse odvisno od vas. Vsaj kanček sreče je potreben, da je dobra raziskava tudi nagrajena. Na področju raziskovanja se je takšna sreča utrnila Hani Brumec in Damjanu Dovniku, ko sta z astronomsko temo preučevanja posebnih utripajočih zvezd Kefeid uspešno prestala vse raziskovalne prepreke v Sloveniji in se uvrstila na Mednarodni sejem znanosti in tehnike ISEF, ki je bil maja 2023 v Dallasu. Zanju sem bil še posebej vesel, ker je njuna raziskovalna pot trajala več mesecev in so bile mnogotere neprespane noči, ko sta opazovala s slovenskim teleskopom v Čilu, s sodelovanjem na mednarodnem sejmu dodobra poplačane. Je pa to takšna raziskava, pri kateri bi brez sodelovanja z Univerzo v Novi Gorici in brez njihovega teleskopa v puščavi Atakama težko pridobila odlične rezultate. Verjamem, da je bilo zanju zastopanje Slovenije v Dallasu nepozabno doživetje.

Prejeli ste tudi knjigo Poti in srečanja, zadnje in avtobiografsko delo dr. Aleksandre Kornhauser Frazer. Ste jo že uspeli prebrati?

Uvodni del sem nemudoma prebral, vendar sem knjigo zaradi drugih neodločljivih obveznosti začasno odložil na knjižno polico, kjer me med drugim čakajo še druge neprebrane knjige. Prvi vtis ob prebiranju uvoda pa je, da je avtobiografija zelo lepo napisana in kot je za tovrstne knjige značilno, ponuja osebni vpogled v zasebnost in profesionalno pot naše svetovno znane kemičarke.

Kaj bi sporočili mladim nadobudnim naravoslovcem?

Ker nas naravoslovna znanost sili v nenehen dvom, si nikoli ne prenehajte zastavljati preprostega vprašanja, zakaj. Narava je v najglobljem pomenu besede čudežna, zato naj vas čudenje nad njo spremlja na vsakem koraku. Je neusahljiv vir postavljanja vprašanj in iskanja odgovorov, pot do njih pa je mnogokrat zavita in vse prej kot enostavna. Ne ustrašite se, ko boste naslednjič pred novo uganko, pa čeprav bo rešitev od vas zahtevala veliko navora in boste morali napeti vse svoje moči, da najdete odgovor. Več odgovorov kot boste našli, bolj boste spoznavali, da ste z njimi odprli nova in nova vprašanja. In to spoznanje žene znanost že stoletja.

Taja Leskovar in Eneja Šoster

osebni arhiv Hane Bečirović Novak

»Življenje v tujini je neprecenljiva izkušnja in samo po sebi izobrazba« – intervju s Hano Bečirović Novak

Na SŠSB imamo izvrstne in uspešne dijake, ki dosegaajo uspehe na različnih področjih. Ena izmed teh je tudi naša nekdanja dijakinja Hana Bečirović Novak, ki je izvrstna športnica, sedaj pa študira v Ameriki. S Hano sem se pogovarjala o samem študiju in življenju v tujini.

Hana, srednjo šolo si zaključila pred dvema letoma. Kakšne spomine imaš na našo SŠSB?

Če na hitro pomislim o svojih štirih letih šolanja na SŠSB, imam vse vrste spominov, od tistih prijetnih do tistih manj prijetnih. Brez dvoma pa v ospredje stopijo pozitivni spomini, ki me spomnijo na trenutke smeha in dobrega počutja med profesorji ter dijaki, kar je tudi razlog, da se rada vračam na SŠSB.

Kako to, da si se odločila za študij v Ameriki? Te je kdo za to navdušil ali so bile to tvoje sanje?

Iskreno sem bila zaradi raznih negativnih govoric o Ameriki vedno proti študiju v Ameriki in sem si sebe predstavljala kot študentko v Sloveniji. Z začetkom tretjega letnika sem celo razmišljala, da se preneham ukvarjati s tenisom in se resneje posvetim šoli. Potem pa sem začela v tretjem letniku po e-pošti prejemati povabila z različnih ameriških univerz, ki sem jih sprva ignorirala. Julija, pred začetkom četrtega letnika, pa sem se odločila, da se poglobim v potek študija v Združenih državah, ker tenisa enostavno nisem bila pripravljena opustiti. Za odločitev, da se odpravim preko luže, pa je bila ključna podpora moje družine.

Kaj zares študiraš, kaj v zvezi s športom? Ali je bila izbira študija zate težka?

Ja, zame je izbira študija bila že od nekdaj težka, ker sem si vedno želela poskusiti več stvari in sem se videla v več poklicih. Na srečo mi je

študij v Ameriki s to dilemo pomagal, saj se mi v prvem letniku ni bilo treba odločiti za eno smer, ampak sem še lahko raziskovala, kaj me zanima. Tako sem se konec prvega letnika odločila za študij psihologije.

Kako se ti zdijo sama fakulteta in profesorji, so razumni kot na SŠSB?

Profesorji so večinoma zelo razumni, saj vedo, da z igranjem tenisa zastopam univerzo, hkrati pa so vsak semester v stiku z mojimi trenerji ter akademskimi svetovalci. Definitivno pa moja univerza, ki ima okoli 38.000 študentov, v primerjavi s SŠSB ne ponuja tako toplih in globokih odnosov med profesorji in dijaki.

Kakšno je življenje v Ameriki? Boš po študiju ostala v tujini ali se boš vrnila v Slovenijo?

Iskreno res še ne vem, kaj bom po študiju, tako da puščam odprte vse možnosti.

Kako bi opisala življenje v Ameriki s tremi besedami?

Svobodno, multikulturno, dinamično.

Si v Ameriki našla prijatelje, kako se z njimi razumeš? Kakšni so tam ljudje nasploh?

V Ameriki imam kar nekaj prijateljev, brez dvoma pa se najbolje razumem z mojimi sedmimi soigralkami. Skupaj preživimo večino dneva, poleg tega pa prihajamo iz različnih koncev sveta, kar še toliko bolj popestri naše druženje. Ljudje nasploh so zelo prijazni, socialni in odprti drugačnosti (etničnosti, kulturi, veri). Žal pa je, predvidevam, da zaradi številčnosti dijakov, težko skleniti in ohraniti dolgoročna prijateljstva, tako da so odnosi večinoma površinski.

Vemo, da si izvrstna športnica. Treniraš tenis ... Zakaj si izbrala ravno ta

šport? Imaš kakšnega vzornika?

Izbira tenisa je bila čisto naključna. V prvem razredu sem domov prišla z letakom za vpis v teniško šolo in rekla staršem, da bi rada igrala tenis. Upoštevala sta mojo željo, me vpisala v tenis in v vsem tem času me noben drug šport ni premamil. Odkar se ukvarjam s tenisom in ga spremljam po televiziji, se žal ne morem odločiti za enega igralca, ki bi mi bil vzor, lahko pa naštejemo moje najljubše štiri: Roger Federer, Rafael Nadal, Ashleigh Barty in Serena Williams.

Kako kombiniraš študij s treningi? Najverjetneje je kar naporno, kako najdeš čas zase in kako se sprostiš?

Zaenkrat nimam problemov s kombiniranjem študija in treningov. Pouk imam vedno od 8. do 13. ure, temu pa sledi trening od 14. ure do 18. ure. Na srečo mi učenje ne vzame veliko časa, tako da prosti čas večinoma preživim s soigralkami. Med tednom se največkrat odpravimo na manjše sprehode po kampusu, kjer srečamo ostale študente, se z njimi pogovarjamo, igra-

mo namizni tenis in se udeležimo domačih tekem drugih športnikov. Med vikendi pa se največkrat odpravimo v Los Angeles, San Diego ali na bližnje plaže (Laguna Beach, Newport Beach, Huntington Beach), kjer preživimo cel dan, po sončnem zahodu pa se odpravimo nazaj v kampus.

Kaj bi sporočila vsem našim dijakom, ki razmišljajo o študiju v tujini? Če bi še enkrat izbirala, bi izbrala enako?

Ja, definitivno bi izbrala enako. Življenje v tujini je neprecenljiva izkušnja in samo po sebi izobrazba. Čeprav še sama spoznavam novo okolje, bi na tej točki dijakom, ki se jim pokaže priložnost za odhod v tujino, svetovala, naj je ne izpustijo iz rok. Vrnitev domov je vedno možna, zamujena priložnost pa se ne vrne.

Špela Črešnar

osebni arhiv Hane Bečirović Novak

osebni arhiv Hane Bečirović Novak

osebni arhiv Stele Kušar

Ekskluzivno iz Južne Amerike – potopis Stele Kušar

Marsikdo me vpraša, kako to, da sem se kot mlada punca kar sama podala po Latinski Ameriki. Vrstila so se vprašanja, ali se mi ni zdelo preveč nevarno, in podobni dvomi. Na kratko, ne. Veliko predsodkov obstaja o nam manj poznanih krajih in državah, in čeprav kdaj resnični, so večkrat napačni ali pretirani.

Po koncu študija na Nizozemskem sem se oktobra 2022 sama odpravila v Mehiko z idejo potovati od Mehike do Bolivije, kar naj bi trajalo od šest do osem mesecev. Več kot te okvirne ideje v bistvu nisem imela, saj sem si želela pustiti čim več svobode. Na koncu se je izkazalo,

da v mojem tempu in z mojim načinom potovanja tudi ta časovni okvir ni bil najbolj realen, in tako sem prvih šest mesecev porabila za del Mehike in Srednjo Ameriko, drugo polovico leta pa ostala v Kolumbiji.

Preden sem odšla na pot, sem seveda kupila enosmerno letalsko vozovnico in si organizirala prvo prostovoljno delo v Mehiki. Ideja mojega »backpacking« potovanja je bila namreč, da vsaj polovico časa prostovoljno delam, kar poleg mnogih drugih prednosti tudi močno zniža stroške, saj dobiš v zameno za delo prenočišče, velikokrat pa tudi hrano. Tako so bili načrtani prvi trije tedni, od

tam naprej pa prazen list, ki pa se je kmalu začel polniti z idejami in možnostmi, ki so se nato sproti udeleževale. Manj načrtovanja in več spontanosti bi verjetno lahko bil moj moto, kar vsekakor ni edini ali najboljši način, brez dvoma pa je meni pisan na kožo in menim, da je prav to naredilo mojo izkušnjo tako polno in magično.

Latinska Amerika se že na prvi pogled zdi zelo drugačna od Evrope. Res je, da ima svoje slabosti in težave, a meni osebno se vse to skriva pred njenim čarom, lepoto, trop-

skim podnebjem, toplino ljudi in glasbe, ki jih spremlja na vsakem koraku. Čeprav znanje španščine ni nujno za tamkajšnje »preživetje«, definitivno zelo koristi, saj ti omogoča zares spoznati domačine ter se z njimi spoprijateljiti. Ker sem sama že prej v Španiji »izpilila« svojo španščino, sem tekoče govorila že na začetku, zato imam sedaj prijatelje v vseh državah, ki sem jih obiskala. Navezovanje stikov je meni na takem potovanju najpomembnejše in v primerjavi z Evropo se mi zdi, da si ljudje tam veliko raje pomagajo, si vzamejo čas in velikokrat kar samoiniciativno ponudijo pomoč. Možno je, da naletiš na kakšno zlonamerno osebo, a je to veliko manj verjetno, kot si večina predstavlja. Sama sem po večini imela vedno občutek, da lahko ljudem zaupam in da so ljudje po srcu dobri, razen seveda klasičnih turističnih zank in izkoriščanja, ki pa so prisotne po vsem svetu. Razen ukradenega telefona na avtobusu (kar sem ugotovila naknadno), se mi ni pripetilo nič

hudega. Takšni in podobni dogodki pa so del potovanja in te nekaj naučijo, vsekakor pa imajo tudi rešitve. Brez dvoma so zmeraj potrebni pazljivost, odgovornost in premislek, kot na splošno velja za neznane kraje.

Kadar nisem imela prenočišča urejenega v okviru prostovoljnega dela, sem sproti rezervirala hostel, poiskala gostitelje prek Couchsurfinga, večkrat pa sem lahko ostala nekaj časa tudi pri novih prijateljih. Ker sem prepotovala velike razdalje (skupaj več kot 18.000 kilometrov), sem videla zares veliko. Toliko, da sem zadnjih nekaj mesecev izgubila željo po izletih v nove in zanimive kraje. Sicer pa imam na splošno raje manj znane točke, turistom manj poznane poti, lokalne prevoze in podobno, saj so bolj kulturno in naravno avtentični, pa seveda tudi cenejši :).

Tropski kraji v tem delu sveta so res nekaj drugega, od rastlinstva in živalstva, deževnega gozda, mnogih slapov in vodnih virov, turkiznih vod oceanov, aktivnih

vulkanov in še mnogo več. Tam sem nad 3000 m nadmorske višine še vedno hodila med drevesi, hkrati pa sem se marsikje morala bolj obleči, kot si mnogi predstavljajo, da je to potrebno v tropskih krajih. Navsezadnje, četudi sem prepotovala le del Latinske Amerike, so to še zmeraj ogromne razdalje, velike države z nešteto raznolikostmi, tako v naravi kot tudi v ljudeh.

Kljub temu pa so prisotne tudi neke stalnice, ki Latinsko Ameriko delajo »latino« in zaradi česar sem se tudi jaz zaljubila v te dežele. Nekaj stvari je treba poudariti: odlično in poceni (nam) eksotično tropsko sadje in zelenjava ter okusna kulinarika (čeprav kot vegetarijanka velikega deleža nisem poizkusila). Tako kot pri nas krompir, tam dominira koruza, ki pa jo odvisno od države pripravijo v različne jedi (tortilja, arepa, baleada, pupusa ...).

Povsod sem iskala glasbo in ples in ju tudi našla. Čas je tam veliko bolj upogljiv, zato je točnost težko pričakovati.

osebni arhiv Stele Kušar

osebni arhiv Stele Kušar

Navdušujejo tople barve. Tam so ulice pisane, hiše najrazličnejših barv, in čeprav ne moderne, so čudovite v svojem stilu. Po vrnitvi domov, še bolj opažam, kako pusta in hladna so naša mesta tukaj. Rada bi poudarila tudi, da velika večina prebivalstva tam živi res skromno. Majhna stanovanja, velikokrat brez vrat med prostori, toliko, da imajo osnovne stvari za življenje. Še zdaleč nimajo vseh mnogih nepraktičnih ali dekorativnih stvari za to in ono priložnost. A kljub temu se ne pritožujejo, niso toliko pod stresom, se več družijo in pogovarjajo ter so srečni in zadovoljni s tem, kar imajo. Tudi sama sem potovala z zelo malo stvarmi in ugotovila, da v bistvu človek veliko več ne potrebuje.

Negativna plat obiskanih držav, ki zaradi osebnih vrednot mene še posebno boli, pa je odnos prebivalstva do narave, naravnih virov in predvsem odpadkov. Na začetku je bil to zame velik šok, ker se na takem nivoju tega v Evropi res ne vidi. Odvrženi odpadki na skoraj vsakem koraku, uporaba plastičnih vrečk za praktično vse (sokovi, hrana, nakupi ...) so posledica hitrega razvoja na eni strani in zaostanka na drugi, ob izredno slabi izobrazbi in ekonomiji. Po večini pa ljudje v trenutnem sistemu nimajo veliko »finančne svobode« pri sprejemanju odločitev, tudi če bi si to želeli. Delež prostovoljskih del sem opravljala tudi v okoljevarstvu in pri pomoči otrokom najrevnejših, kar mi

je omogočilo videti realnost, ki je večina iz razvitega sveta nikoli ne spozna.

Težko je v nekaj odstavkih opisati izkušnje, ki jih človek pridobiva na lastne oči v obdobju enega leta, a vselej upam, da bo napisano navdih za morda katero prihodnje potovanje, še bolj pa opomin, da nima smisla verjeti vsem predsodkom, stereotipom in medijskim opisom krajev, držav in lokalnih ljudi. Raje se sam odpravi odprtih misli in si ustvari mnenje iz lastnih izkušenj. Ne pozabi pa tudi, da je vsako tako potovanje svoja zgodba, ki te ogromno nauči in ti da znanje, ki ti ga šola ne more ponuditi. Si upaš poskusiti?

Stela Kušar

Vasja Eigner

»Fašenk« obiskal SŠSB

Če še kdo misli, da na Srednji šoli Slovenska Bistrica ne znamo obeleževati pomembnih slovenskih praznikov, potem zagotovo ni bil pri nas za pusta. Nek navaden februarški petek so pouk prekinili posebni gosti presenečenja, ki so preganjali tako pouk kot tudi zimo. Z glasnim zvonjenjem so kurenti iz Korantskega kluba Spomin s Hajdine pri Ptujju označili svoj prihod pred šolo.

Hvaležni in nekateri prestrašeni dijaki smo jih pospremili v telovadnico, kjer so nam

ptujski koranti na kratko predstavili svoj običaj kurentovanja. Ker je med mnogimi še vedno vladal tihi strah, so povabili medse dva dijaka, da sta se preizkusila v opremi.

S tem smo obeležili pomemben običaj kurentovanja iz »naših koncev« in o njem izvedeli nekaj novega; če ne drugega, pa smo se otresli nekaj strahu pred njimi.

Jerneja Vavdi

Vasja Eigner

Mednarodna izmenjava z gimnazijci iz Zagreba

V tednu od 2. do 6. oktobra je na Srednji šoli Slovenska Bistrica potekal Erasmus+ projekt z naslovom BEL (angl. bike, explore, learn). V okviru projekta smo na šoli gostili dijake Prve gimnazije Zagreb, s katerimi smo preživeli zanimiv in pester skupni teden.

Gostujoči dijaki so prispeli v ponedeljek in se najprej okrepčali v šolski kantini, nato pa smo jih po končanem pouku spoznali še gostitelji. Popoldan smo preživeli tako, da smo jim razkazali okolico svojega doma. Sama sem gostila športnico – skakalko v višino, zato sem jo odpeljala na bistrški atletski stadion, kjer je opravila trening, nato pa smo večer preživeli v družbi s še nekaterimi drugimi gostujočimi dijaki. Prvi skupni dan je bil tako bolj spoznaven.

Takoj naslednji dan pa je na vrsto prišla že prva rekreacija. Zjutraj smo z našimi gosti najprej prišli v šolo, kjer smo se vsi zbrali pred šolskim igriščem. Tam so si Zagrebčani najprej izbrali kolesa. Z nekaj našimi dijaki in profesorji so se nato podali na kratko pot do gradu Štatenberg. Popoldne je znova sledilo druženje z gostiteljskimi družinami, ki so se same odločile, kaj bodo počele in kako bodo svojega gosta animirale. Večinoma so ta čas izkoristili za izlete v bližnje kraje.

V torek smo se tako nekoliko namučili, ravno zato pa je bila sreda bolj sproščena in zabavna. Skupaj smo namreč ustvarili logotip,

ki je predstavljal projekt BEL. Po skupinah smo najprej narisali našo lastno idejo, nato pa je žirija, ki so jo sestavljali profesorji, izbrala tistega, ki je po njihovem mnenju bil najprimernejši. Celotno sestavljanje logotipa je bilo zelo zabavno, saj smo lahko izmenjali ideje in tako spoznali, kaj je komu všeč.

V četrtek je znova sledil rekreacijski del izmenjave. Najprej smo se z avtobusom zapeljali na Tri kralje. Od tam smo odšli na sprehod do Črnega jezera. Na cilju smo pomalicali, potem pa se odpravili nazaj proti hotelu, kjer nas je že čakalo slastno kosilo. Ko smo se najedli, smo šli na bowling. Zvečer smo se še zadnjič družili na poslovljni zabavi.

V petek dopoldne smo se od zagrebških prijateljev poslovili. Pripravili smo jim zaključek, na katerem smo jim najprej predali certifikate za sodelovanje, šolski bend pa jim je pripravil dve glasbeni točki. Temu so sledili solzni pozdravi in objemi. Še zadnjič smo jim pomahali v slovo in že so se odpravili na avtobus proti Zagrebu.

Ta izmenjava nam bo za vedno ostala v lepem spominu. Ne le da smo se imeli lepo, spletili smo tudi nova prijateljstva z našimi sosedi. Že se veselimo, da jih ponovno vidimo, ko jih obiščemo v Zagrebu to pomlad.

Ema Samastur

Amadeja Štukl

Ime in priimek: Amadeja Štukl

Datum rojstva: 20. julij

Hobiji: Pohodništvo na Pohorje, druženje, branje knjig, gledanje serije, hoditi na brunch.

Najljubša pesem: Good life (OneRepublic)

Najljubši film ali serija: F.R.I.E.N.D.S (serija)

Najljubša znamka oblačil: Nike

Idealne počitnice: Nekam na morje, pohod v hribe ...

Kaj je za vas izobrazba? Zame je izobrazba nekaj, kar te izpolnjuje, nekaj, na kar si lahko ponosen, nekaj, kar je samo tvoje.

Idealen poklic: Ga že opravljam.

Tri besede, ki vas opisujejo: Iskrena, pozitivna, znam prisluhniti.

Lastnost, ki bi jo na sebi spremenili: Preveč čustvena.

Največji dosežek: Samostojnost.

Mlajši sebi bi svetovala, da ...? Rekla bi samo, da je veselje meja.

Kdo vam največ pomeni? Družina in prijatelji.

Življenjski cilji: Biti vsak dan boljša, kot sem bila včeraj.

Ko imam prost dan, najraje ... grem na Pohorje in izkoristim dan s prijatelji in z nečakom.

Ko ste slabe volje, si želite: Dobre glasbe.

Idealen dijak: Za mene je idealen vsak dijak oziroma ne obstaja. Vsi dijaki so posebni in unikatni.

Nasvet dijakom: Če lahko sanjate, lahko tudi dosežete. Naj vas ne bo strah delati napak, ker se na njih učimo.

Mirzeta Muheljić

arhiv SŠSB

Kdo ima najlepšo učilnico?

December je čas toplote, piškotov, obdarovanja, premnogih ocenjevanj ter najlepših in najpomembnejših praznikov v letu. Na SŠSB pa je to tudi čas tekmovanja za najbolje okrašeno učilnico na šoli. Da bi ustvarili praznično vzdušje, smo dijaki s profesorji v začetku decembra okrasili svoje matične učilnice, ki jih je na koncu ocenjevala komisija.

Tekmovanje se je izkazalo za zelo obetaven projekt, pri čemer so se vsi oddelki izjemno potrudili in dokazali, da ustvarjalnost nima meja – od nasmejanih glav profesorjev v učilnicah 206 in 314 do spornih računov z jelenčki in snežaki v (ironično) matematičnem templju, do izvirnih božičnih smrečic,

nešteti lučk, okraskov in snežink. Iz okraševanja učilnic, ki so večino leta precej dolgočasne, smo tako dijaki kot profesorji dobili kanček več motivacije za zaključek koledarskega leta, ki je že vsem malo primanjkovalo.

Dijaki so pokazali svojo kreativnost, a samo ena učilnica je prepričala žirijo. To je bila učilnica 208! S svojim izgledom je prepričljivo zmagala na tekmovanju za najlepše okrašeno učilnico in osvojila nagrado za zmagovalce.

Čestitke vsem sodelujočim, predvsem pa čestitke 1. č za izvirnost!

Jerneja Vavdi

arhiv SŠSB

arhiv SŠSB

Foto Brbre

Privlačnost knjige

Knjige so v svoji osnovni obliki že stoletja enake, a kljub temu ostajajo neskončno razburljive in privlačne. V svetu, kjer se tehnologije nenehno spreminjajo in razvijajo, so knjige eden redkih medijev, ki so uspešno prestali preizkušnje časa. Njihova vsebina seže od zabavnih romanov do globokih filozofskih razprav, od zgodovinskih kronik do zapisov sodobnih znanstvenih odkritij. Knjige so časovni stroji, ki nas popeljejo v preteklost, nam razširjajo obzorja in nas pripravljajo na prihodnost.

Knjižnica – srce šole

Knjižnica ni zgolj prostor, v katerem so knjige shranjene; je srce šole, kjer dijaki pridobivajo nova znanja in sklepajo prijateljstva. V mirnem zatočišču knjižnice se tehnologija in človečnost prepletata v harmonično celoto. Knjižnica je most med preteklostjo in sedanjostjo in nam nudi dostop do dragocenih virov znanja, ki segajo od samega začetka človeštva do sodobnih dognanj, ki jemljejo dih. V njej se skrivajo odgovori na mnoga vprašanja in rešitve za številne izzive.

Od prve knjige do bogate zbirke

V naši šolski knjižnici najdete širok izbor naslovov in zvrsti. Od prve knjige, Sofokle-

jevega Kralja Ojdipa, vpisanega "davnega" leta 1999, do zadnje, z inventarno številko 13.509, je vsaka knjiga skrbno izbrana, da zadovolji potrebe in interese naših dijakov in profesorjev. Raznolikost knjižničnega fonda je odraz naše predanosti izobraževanju in osebnemu razvoju vsakega posameznika.

Srečanja z avtorji: most med besedami in resničnostjo

Dijaki imajo vsako leto možnost tudi, da srečajo priznane avtorje. Gostili smo številne mojstre pisane besede, kot so Drago Jančar, Andrej Blatnik, Goran Vojnović, Tone Partljič, Tadej Golob, Mitja Čander, Vinko Möderndorfer in mnoge druge. Ta srečanja omogočajo dijakom, da se poglobijo v literarni svet, razumejo kontekst, v katerem so dela nastala, in morda dobijo navdih za lastno ustvarjanje.

Knjige – vir duhovnih pustolovščin

Branje knjig ne pomeni le načina pridobivanja znanja, ampak je tudi potovanje, ki razširja duha in spodbuja domišljijo. Vsaka knjiga predstavlja nekakšna vrata v drug svet, kjer lahko spoznavate neznane kulture, se srečujete z velikimi idejami in različnimi pogledi na isto temo.

Branje in življenjske veščine

Branje knjig ni le akademska dejavnost; je tudi pomemben del osebnega in čustvenega razvoja. Poglobljeno (redno) branje krepi empatijo, razumevanje in kritično mišljenje, ki so ključne veščine v današnjem hitro spreminjajočem svetu. Knjige nas učijo o medčloveških odnosih, soočanju z izzivi in razumevanju kompleksnosti sveta okoli nas. V knjigah najdemo zgled, kako se soočiti z neuspehi, kako graditi odnose in kako razvijati sočutje do drugih. Branje nas opremlja z življenjskimi veščinami, ki presegajo učilnice in izpite, in nam pomaga oblikovati našo identiteto ter vrednote.

Pomen branja v digitalni dobi

V dobi prevlade digitalnih tehnologij in hitrega pretoka informacij je branje knjig še posebej pomembno. Knjige nam omogočajo, da upočasnimo, se poglobimo v tematiko in resnično razumemo kompleksnost sveta. V nas-

protju s hitrimi in pogosto površnimi informacijami, ki jih ponuja svetovni splet, knjige spodbujajo globlje razumevanje in dolgotrajno znanje. V času, ko je na pohodu umetna inteligenca, je to pomembneje kot kadarkoli prej.

Uabljeni k odkrivanju novih svetov

Dragi dijaki in bodoči dijaki, vabimo vas, da obiščete našo (in vašo) knjižnico in se prepustite čarom branja. Odkrijte svetove, skrite med platnicami, in pustite, da vas zgodbe ponesejo na krilih domišljije in znanja. Knjižnica je prostor, kjer se začnejo vaše duhovne pustolovščine, kjer se srečate z novimi idejami in kjer se oblikuje vaš pogled na svet. Dobrodošli v svet, kjer knjige odpirajo vrata v neskončne možnosti.

Prijetno branje vam želim.

Alenka Ajd Bratkovič, knjižničarka

© Foto Brbre

DALL-E

Zmotna, a uporabna umetna inteligenca

Si lahko predstavljate, da bi Čveko letos spisal ChatGPT? Brez skrbi! Morda vam lahko robot spiše esej ali seminarsko nalogo, a za srednješolskega novinarja še ni dovolj izkušen.

V zadnjih letih je svet preplavila revolucija umetne inteligence, ko je podjetje OpenAI izdelalo jezikovni model, ki lahko posnema človeško pogovorno interakcijo z uporabo naravnega jezika. ChatGPT, ki je dostopen vsem s preprosto prijavo, uporabnikom omogoča odgovarjanje na vprašanje, reševanje problemov, prevajanje v katerikoli jezik in predvidevanje prihodnosti s pomočjo

modelov. Nekateri lahko tudi generirajo slike, ki naj bi bile zaenkrat brez avtorskih pravic, saj program nikoli ne ustvari dveh enakih. To je tudi ena izmed prednosti ChatGPT-ja, da nikoli ne bo generiral dvakrat enakih odgovorov na isto vprašanje.

Vidimo, kje lahko nastopijo težave. Enostavna dostopnost umetne inteligence privede do razširjene uporabe tudi na področjih, kjer se od nekdanj cenil pristnost posameznika. Primer je pisanje šolskih nalog, esejev, sestavkov, ki jih ChatGPT spiše v pičlih desetih sekundah, medtem ko bi se mi, bodoči intelektualci s svojimi unikatnimi možgani,

Їskrice

“Їcvirki” iz testov pri sociologiji

Pričakovano trajanje življenja pri starosti 30 let je pri moških krajše kot pri ženskah. Kako je mogoče pojasniti te razlike med spoloma? ... saj so ženske biološko izoblikovane in pripravljene, da živijo dlje in prenesejo več stresa ter pritiska kot moški.

Kaj je medikalizacija?
Zdravljenje po nepotrebnem.

Predstavi značilnosti javnega zdravstvenega sistema.
Je slabo organizirano (dolge čakalne dobe).

Nekaj tretjega ...

»Vinograd!«

»Naslov naslednji!«

»Za halogenizacijo so popotrebni halogeni ...«

V razredu je glasno. Profesorica: »Bodite solidni z mano!«

Dijak manjka pri matematiki.
Profesor: »Kako manjka? Če sem ga videl skakati kot jelenčka po šoli.«

Pri spraševanju slovenščine ...
Profesorica dijaku: »Tvoje znanje je kot ementalec, polno lukenj.«

Pri slovenščini se pogovarjamo, kaj naredi tragedijo tragično.
Profesor: »Če ste gledali kakšnega Arnolda Schwarzeneggerja, veste, da body count v bistvu ni tako pomemben ...«

Dijak: »Dokler ne bom spregovoril, ne bodo vedeli, da sem butast.«

Profesor: »V tem razredu je res močna gravitacija.«

Profesorica: »Ne skačite kot pozitivni palčki in ne presajajte pozitivne energije ves čas!«

Profesorica: »Sigurno je lažje nekemu ukrast' ledvice ... kot pa končat' šolanje.«

Iz osebne zbirke profesorja zgodovine

Mentor Čveke me je pozval, da oddam svoj prispevek tudi za tokratno številko. Čim prej – tem bolje ... Rečeno, storjeno. V navedkih kar mrgoli napak in netočnosti. Nič ni pretirano lektorirano, nič cenzurirano. A to je smisel »iskric«. Nekateri se boste ob branju nasmejali, nekateri pa zamislili. Prepuščam vam izbiro ...

Saj ni res, pa je!

- Prestolnica bizantinskega cesarstva je danes glavno mesto Turčije. Skozi zgodovino je nosilo različna imena: Bizanc, Konstantinopol, Carigrad, Novi Sad.
- Egipčanski felahi so bili župniki.
- Egipčanski faraoni so se poročali s svojimi ženami.
- Pri egipčanskem bazenskem namakanju je v bazenih rasla zelenjava.
- Sužnji so obdelovali reko Nil.
- Z namakalnim poljedelstvom so Rimljani imeli petletke.
- Pradomovina Slovanov je bila med rekama Ganges in Ind.
- Arabci so vladali zahodni Evropi. Arabija je bila v Afriki, največji arabski vladar je bil Karel Veliki.
- Karantanijo je osvojila Avstro-Ogrska.
- Cehi so zbirali davke (od 1/3 kmetov).
- Marco Polo je iz Kitajske v 13. stoletju (po rimsko nea znam napisat 13!) prinesel plastičen denar.
- Ludvik XIV. je zgradil palačo Vellnes.
- Nizozemska, jugovzhodna Azija je zajemala Nizozemsko, Luksemburg in Poljsko.
- Jožef II. je požgal več kot 700 samostanov in škofij.
- Program Zedinjena Slovenija je združevanje Krajske, Štajerske, Irske in Istre.
- Program Zedinjene Slovenije je napisal župnik Matija Kozler.
- Program Zedinjene Slovenije je sestavil duhovnik Matija Čop.
- Glavna oseba romana Bobri je Ostrorogi Kit.
- Zmago na soški fronti je dosegla Avstrija. Izgubila pa je Avstro-Ogrska.
- Avtor New Deala je bil Ferdinand Rozvald.
- Američani so na poljski, ne ... ne, na ruski mesti Hirošima in Nagasaki ... al' nekaj tak' ... vrgli atomsko bombo!

Kratke, a sladke!

- Krščanski praznik ob koncu leta je novo leto.
- Pridelava olj se imenuje olivnarstvo.
- Železo delajo v rudnikih.
- Kavčuk se uporablja za kavče.
- Hidroelektrarne nastanejo zaradi brzic.
- Krzno delajo iz živali, npr. iz kač.

Iztok D. Utenkar

Zadnjica

Buba

Watson

Sherlock

Elizabeta

Domišljija

Samosvoja

Tufko